A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

A KERESZTYÉN ÉS A MUNKA

XVII. ÉVFOLYAM ◆ 64. SZÁM

2015. DECEMBER

TARTALOM

Idézetek 3

A munka értelme és célja 4
Stephen Nichols

Az átlagos keresztyén átlagos munkája 5
Tim Challies

Kegyelem az egyhangú munkához 7
Andre Yee

Figyelmeztetés munkamániásoknak 9
Mark Priestap

Miért bonyolult a lusta fiúk és férfiak élete? 10
Paul Maxwell

Vagy-vagy 12
Balázs Gyöngyvér

4 út egy gyerek szívéhez 14
Richard Phillips

A szülők kötelességei (6. rész) 17
J. C. Ryle

Biblia Kvíz gyerekeknek 18
Andrea Scholten

Az egyház képmutatókkal van tele? 19
R. C. Sproul

Hamis békesség 20
R. C. Sproul

Karácsony – az angyalok tolmácsolásában 21
R. Fowler White

Hozzáállás 23

Az egyetem nem megváltoztatja a szívedet, hanem felfedi azt 24
Sammy Rhodes

Hírek innen-onnan 26
Curcubet Gábor és Curcubet Gabriella

Szabad-e a keresztyénnek jogaiért síkraszállni? 27
Sikó Mihály

A keresztyénség második százada 28
Tamás Sándor

SZÜKSÉGES ROSSZ VAGY ISTENI AJÁNDÉK?

Szükséges rossz vagy isteni ajándék? Megvetett vagy istenített tevékenység? Pénzkereset vagy hivatás? Ezek az ellentétpárok mind a munkával kapcsolatban merülnek fel. A munkához kapcsolódó viszonyulásunk is sok szélsőség között mozoghat. Egyrészt ott a nyomás saját magunk vagy munkáltatónk oldaláról, hogy minél többet sajtoljunk ki a hét óráiból a munka számára. Másrészt ott a munka miatti állandó panaszkodás: „hétfőn még a fű se nő!" vagy „mikor lesz már hétvége?". Mindezen ellentmondó befolyások között szükséges lenne végre tisztán látni, hogy mi az igazság a munkával kapcsolatban.

Ám ne csodálkozzunk, hogy ilyen nagy a homály a munka megítélésének kérdésében! A munka ugyanúgy életünk része, mint minden más, így ugyanúgy áthatja a bűn és bukás, mint más területeket. Egyikünk sem született úgy, hogy helyesen lásson és jó egyensúlyt tartson fenn a munkával kapcsolatban. Röviden szólva: *a munka területén is megváltásra szorulunk.* Igen, Jézus Krisztus áldozata nem csak a bűneinkre és örök sorsunkra terjed ki. A megváltás, újjászületés, megtérés és megszentelődés az ember egészét érintő folyamat. A munka területén is egyedül az Úr Isten kegyelme lehet a mi reménységünk és menedékünk. Nélküle semmit sem cselekedhetünk (Jn 15,5) – nem, még dolgozni sem tudunk helyesen.

Kedves Olvasó, mindezek alapján reméljük, hogy e számunk cikkei a lelki javadra szolgálnak majd. Bízunk abban, hogy a Szentírás tanításainak kifejtése Isten világosságát árasztja rád. A szívünk vágya az, hogy mindannyian változzunk a munkához való viszonyulás terén. Van, akinek a lustasággal kell megküzdenie, másnak a munkamániával. A harmadiknak a hanyagsággal és felületességgel, a negyediknek a túlzott precizitással. Másnál az indítékkal van baj: vajon a magad dicsőségének keresése, netalán az emberektől kapott elismerés hajt előre? Vagy csak a félelem, hogy nehogy elveszítsd a kenyérkeresetedet?

Rengeteg dologból meg kell térnünk. Ám ez jó. Hiszen van egy tökéletes Krisztus, akinek jelleméhez kell hasonlóvá válnunk napról napra (Róm 8,29). Van egy szerető Isten, aki kegyelmét adja önmagunk megtagadásához. Nem kell olyannak maradnod, amilyen vagy. Krisztus kegyelméből megtanulhatsz engedelmeskedni Pál felszólításának: *„Bármit tesztek, lélekből tegyétek, úgy, mint az Úrnak, ne pedig úgy, mint embereknek, tudva, hogy az Úrtól veszitek az örökség jutalmát; mert ti az Úr Krisztusnak szolgáltok."* (Kol 3,23–24)

Szabó Péter András

KESKENY ÚT
Keresztyén folyóirat

Szerkesztők: Sikó Mihály, Szabó Péter András **Lektorálták:** Barta Viktória, Bíró Teréz, Darcsiné Molnár Edina, Molnár Mariann

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház
E-mail: presbiterianus@gmail.com, www.reformatus.org
Tel.: (40) 364109567, ISSN 1788-5450

A MUNKÁRÓL...

„Dolgozz úgy, mintha minden rajtad múlna, és imádkozz úgy, mintha minden Istenen múlna!"

Dwight Lyman Moody

„Nincs jobb munka annál, ami Isten előtt kedves. Előtte egyformán kedves, ha vizet töltünk, elmosogatunk, ha valaki varga, vagy apostol. A mosogatás és a prédikálás egyforma fontossággal bír, ha azokat Isten dicsőségére tesszük."

William Tyndale

„Holnap dolgozni tervezek, dolgozni a korai óráktól késő estig. Tulajdonképpen olyan sok a tennivalóm, hogy az első három órát imádságban fogom tölteni."

Luther Márton

„Sehol sem lehet jó munkát végezni a világosság Atyjának segítsége nélkül."

C. S. Lewis

„Amíg el nem végeztük a munkánkat, halhatatlanok vagyunk."

George Whitefield

„Kerüld a semmittevést, töltsd ki az időt kemény és hasznos munkával, mert az üres időszakokban, amikor a lélek nincs lefoglalva, és a test is lazít, a kívánság könnyen belopakodik. Egyetlen könnyed, egészséges, semmittevő személy sem maradt meg tisztán, amikor megkísértetett, viszont az összes foglalkozás közül a fizikai munka a leghasznosabb és leghatásosabb arra, hogy a gonoszt távol tartsa."

Jeremy Taylor

„Isten a legjobb munkánkat várja el, nem pedig kimerültségünk maradékát. Úgy gondolom, fontosabbnak kell tartanunk a minőséget a mennyiségnél."

George Macdonald

„Féld Istent, és dolgozz keményen!"

David Livingstone

„Jóllehet mindig gyors vagyok, nem sietek soha, mert soha sem vállalok több munkát annál, amit teljes lelki nyugalommal el tudok végezni."

John Wesley

„Nincsen olyan munka, bármilyen értéktelen és piszkos is legyen az, ami ne ragyogna Isten előtt."

Kálvin János

„Sok embert láttam imádság nélkül dolgozni, bár nem láttam, hogy ebből jó származott volna, de egyetlen olyan imádkozó embert sem láttam, aki ne dolgozott volna."

Hudson Taylor

„A munka áldás. Isten úgy rendezte el a világot, hogy szükség van benne a munkára, és Ő ad hozzá kezeket és erőt is. Nem is tudnánk élvezni szabadidőnket, ha csak szabadidővel rendelkeznénk. A jól végzett munka öröme tesz képessé arra, hogy élvezzük a pihenést, ugyanúgy, ahogy a szomjúság és éhség megtapasztalása miatt válik élvezetessé az evés és az ivás."

Elisabeth Elliot

„Ha bármilyen elfoglaltság vagy kapcsolat az Istennel való közösségünket vagy a lelki dolgok iránti szeretetünket hátráltatja, akkor le kell mondani róla. Azt a szokásomat vagy utamat, amelyik megrontja a testvérekkel való boldog közösségemet vagy megrabolja a szolgálatom erejét, kíméletlenül meg kell ítélnem, és véget kell vetnem annak, „el kell égetnem" azt. Kerülnöm kell mindazt, amit nem tudok Isten dicsőségére tenni."

A. W. Pink

„Ahhoz, hogy egy munkát jónak lehessen ítélni, nemcsak kívülről kell, hogy megfeleljen Isten törvényének, hanem belülről is az Isten iránti őszinte szeretet kell, hogy motiválja."

R. C. Sproul

Válogatta és fordította: Incze Andrea

A MUNKA ÉRTELME ÉS CÉLJA

STEPHEN NICHOLS

Miért dolgozol? Mi a munka célja és értelme? Erre a kérdésre egyszer egy nagyon lehangoló választ kaptam, ami valahogy így hangzott: „Azért dolgozunk, hogy cipőt vásárolhassunk gyermekeinknek, hogy iskolába járhassanak, majd később ők is dolgozhassanak és cipőt vásárolhassanak gyermekeiknek, hogy aztán majd azok is…" Más szóval a munka értelmetlen. Ebből a szempontból nézve az élet maga is teljesen céltalan, csupán egy végtelen körforgás.

Más vélemények szerint az a munkánk célja és értelme, hogy azokat a valóban értékes szolgálatokat támogathassuk, amelyek Isten országát építik. Természetesen nem vagyok ellene annak, hogy az Úrért végzett szolgálatot támogassuk. Sőt, ezt a kötelességünket erős bibliai érvekkel alá lehet támasztani. De vajon ez a magyarázat átfogó képet ad a munka céljáról?

Tehát újból kérdezem: miért dolgozol? A kérdésre a választ a 104. Zsoltárban találtam meg, mely utal a teremtésre, és talán az 1Móz 6-8-ban leírt özönvízre is. A zsoltáros költőien leírja azt, hogy Isten teremtette a földet és minden élőlényt, és közvetlenül munkálkodik, hogy a teremtett világot és teremtményeit fenntartsa (1–13. versek).

A 14. versben arról olvasunk, hogy Isten gondoskodik az élőlényekről és az emberről is. Az ember szerepét is leírja: növényeket kell termesztenie, amelyeknek Isten adja a növekedést. Itt azt látjuk, hogy mit jelent az istenképűség a valóságban. Mivel az Ő képére lettünk teremtve, uralmunk alá kell hajtanunk a földet. Ki kell terjesztenünk az első, Isten által adott kertet. Ez az 1Móz 1,26-28-ban megfogalmazott küldetés alkalmazása.

Erről olvasunk a 21–23. versekben is. Ahogy az oroszlánok elindulnak, hogy – teremtetésüknek megfelelően – prédát keressenek, az ember is *„munkába megy, és dolgát végzi egészen estig"* (23. vers). Nem lehet nem észrevenni a harmóniát. A zsoltár Isten minden teremtményét – legyenek kicsik vagy nagyok – úgy mutatja be, mint akik eredeti, a teremtetésükből fakadó szerepeikkel összhangban munkálkodnak. Az oroszlánok arra lettek teremtve, hogy oroszlánokként „munkálkodjanak". Mi arra lettünk teremtve, hogy Isten képének hordozóiként munkálkodjunk. Tulajdonképpen a zsoltáros folyamatosan halad teremtménytől teremtményig, és a teremtményektől Istenig, aki maga a teremtő. A következő (24.) versben kijelenti: *„Mily számtalanok a műveid, Uram! Mindegyiket bölcsen alkottad, és tele van a föld teremtményeiddel."*

A zsoltáros azt akarja, hogy a munkát szélesebb perspektívában, nagyobb összefüggésben lássuk. Az ember a munkával a teremtő Isten munkájára mutat. Abban, hogy uralmunk alá hajtjuk a földet és megműveljük azt, valami mást is megláthatunk. Munkánk arról tesz bizonyságot és arra mutat, akinek a képére lettünk teremtve: a teremtő Istenre. C.S. Lewis azt mondta egyszer, hogy nincs közönséges ember. Ehhez hasonlóan elmondhatjuk: nincs közönséges munka sem. A munka nem alantas, jelentéktelen, céltalan, abszurd vagy értelmetlen. Ellenkezőleg, a legtalálóbb jellemzője az, hogy jelentőségteljes és nagyon fontos.

A 25-26. versekben továbbá ezt olvassuk: *„Ott van a nagy és széles tenger! Számtalan lény nyüzsög benne, apróbb és nagyobb állatok. Amott gályák járnak, és cethal* (leviatán – angol fordítás)*, amelyet azért formáltál, hogy játszadozzon benne."* A tenger és a benne levő élőlények is bizonyságot tesznek Isten nagyságáról, fenségéről és szépségéről. Nézzük meg közelebbről a 26. verset! A zsoltáros két dolgot helyez egymással párhuzamba: a hajókat és a leviatánt. Az ún. költői könyvekben, mint a Zsoltárok könyvében vagy a Jób könyvében, és esetenként a prófétai könyvekben is találunk utalást a leviatánra. E teremtmény pontos identitására vonatkozó elméletekben nincs hiány. Egyesek szerint a leviatán egy nagy bálna, mások szerint dinoszaurusz vagy egy óriási tintahal. Azt azonban biztosan tudjuk róla, hogy lélegzetelállító. Előfordulhat, hogy túl gyakran használjuk a „lenyűgöző" szót, és már elveszítette eredeti értelmét. De ebben az esetben mégis ez a legtalálóbb kifejezés: a leviatán valóban lenyűgöző.

A leviatán szeret játszani. Ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Amikor Jonathan Edwards a repülő pókokról írt, megjegyezte azt, hogy repülés közben a pók mosolygott. Ez arra a következtetésre vezette Edwards-ot, hogy Isten gondoskodott „minden teremtménye, még a rovarok számára is a gyönyörűségről, felüdülésről." Még a leviatán, ez a fenséges állat is játszik. A 26. versben olvashatunk azonban egy másik alkotásról is, melyet az ember hozott

létre: *„amott gályák járnak."* Gondoljunk bele! Isten teremtménye és az ember alkotása egymással párhuzamosan van megemlítve, egymás mellé van helyezve. A zsoltáros rácsodálkozik a leviatánra és a hajókra is. El tudod ezt képzelni, igaz? Lehet, hogy te is ezt mondtad magadban: „Íme, ott mennek a hajók, milyen csodálatos!"

Hogyan épülnek a hajók? A hajóépítéshez szükséges a matematika és fizika ismerete, asztalos szakmunka, tapasztalat, nemzedékekre visszanyúló, sok munka, próbálkozás és hiba által szerzett szakértelem. Mi szükséges a hajózáshoz? A hajózáshoz nélkülözhetetlen a különböző hajózási módszerek ismerete, szakértelem, izomzat, erős hátak, karok, határozottság, elszántság, és nemzedékekre visszanyúló kollektív bölcsesség.

A zsoltáros csodálattal tekint a tengert átszelő hajókra, ugyanakkor csodálattal tekint a tengeren játszadozó leviatánra is. Mindez valóban lenyűgöző.

A zsoltárt tovább olvasva azt látjuk, hogy több van itt a tengereket átszelő, a hullámok között játszó, a teremtett és az emberkéz által készített óriások leírásánál. A 27. versben ezt olvassuk: *„Mindenek (azaz Isten minden teremtménye) rád néznek, hogy megfelelő időben adj nekik eledelt. ... Ha megnyitod kezedet, betelnek jóvoltodból."* Munkánk tehát gyönyörűséggel, beteljesedéssel jár, és van értelme. Méltányoljuk Istentől kapott ajándékainkat, eszközeinket, s így kezdünk dolgozni. S a végén elégedettek leszünk. A bor megvidámítja a szívünket (15. vers). Alkotásaink csodálattal töltenek el bennünket.

De nem ez jelenti a munka végső célját, legfontosabb eredményét. A célokról a 31. vers ír: *„Az Úré legyen a dicsőség örökké, örvendezzen teremtményeiben az Úr!"* A munkánknak van értelme. A munkánk arra mutat, akinek a képére lettünk teremtve. Amikor dolgozunk, Istent dicsőítjük. Amikor dolgozunk, Isten gyönyörködik bennünk. Megtaláltuk tehát a választ arra a kérdésre, hogy miért dolgozunk.

Észrevetted-e, hogy mi hiányzik a 104. Zsoltárból? Nincs egyetlen utalás sem templomra, templomi énekesekre, papokra és szolgálatukra. Viszont vannak utalások a gazdálkodásra, a szőlőtermesztésre, a kétkezi munkákra. Egyszóval a munkára. S a hajók építésére.

„Amott gályák járnak." Istené legyen a dicsőség!

Fordította: Incze Andrea

http://www.ligonier.org/blog/why-do-you-work/

AZ ÁTLAGOS KERESZTYÉN ÁTLAGOS MUNKÁJA

TIM CHALLIES

Kevés nagyobb hatású változás volt a reformáció során, mint az elhívás biblikus újraértelmezése. A reformáció előtt csak azokat tekintették Isten által elhívott személyeknek, akik teljes állásban egyházi szolgálatot végeztek – szerzetesek, apácák vagy papok voltak. Gene Veith Isten munkában című művében így ír erről:

„Az átlagos foglalkozásokat – például, ha valaki paraszt vagy konyhalány volt, fegyver- vagy ruhakészítő, katona vagy akár király – szükségesnek tartották, de világinak. Az ilyen emberekre úgy tekintettek, mint akik bár megmenekülhetnek a kárhozattól, mégsem élhetnek valóban szent életet, mivel a világ bemocskolja őket. Ahhoz, hogy valaki Isten teljes értékű szolgája lehessen, és igazán lelki életet éljen, teljes munkaidős odaszánás kellett."

Amikor a reformátorok már egy kicsit messzebbre láttak a hagyományoknál, és visszatértek Isten igéjének tekintélyéhez és elégségességéhez, felismerték, hogy a teljes idejű szolgálat elhívást jelent ugyan, de nem csupán ez jelenthet elhivatott életet. Meglátták, hogy minden keresztyén hivatása értékes lehet Isten előtt: mindannyian azzal a munkával tisztelhetjük Istent, amelyet éppen végzünk.

A régi, hagyományos elgondolás azonban nem áll olyan távol tőlünk, ezért ha nem térünk vissza újra és újra Isten igéjéhez, hogy az kiigazítson bennünket, akkor nagyon könnyen visszajuthatunk az effajta gondolkodáshoz. Bátorító, hogy ma sok keresztyén lelkipásztor és szerző foglalkozik azzal, hogy mit jelent „átlagos" keresztyénnek lenni, „átlagos" életünk részeként „átlagos" munkát végezni. Bátorító, hogy ezek a vezetők is azt erősítik meg, hogy Isten előtt minden hivatás értékes. Ennek ellenére vannak bizonyos kérdések, amelyekkel minden keresztyénnek legalább egyszer szembe kell néznie: Egy keresztény vízvezeték-szerelő, szakács, orvos vagy üzletember értéktelenebb keresztyén-e azért, mert nem teljes idejében szolgál? És mi a helyzet a

keresztyén anyákkal és háztartásbelikkel? Tisztelhetik-e Istent az ő nagyon is átlagos életükkel? Dicsőíthetjük-e Istent a mi hétköznapi életünkkel anélkül, hogy közben csendesen egy veszélyes lelki elégedettséget segítenénk elő? Hogyan alkalmazzuk a hivatás területére a Róm 12,2-t, ami azt mondja, hogy *„… ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el az elmétek megújulása által, hogy megítélhessétek, mi Isten jó, kedves és tökéletes akarata"*?

Isten igéje választ ad ezekre a kérdésekre. Pál a thesszalonikaiakhoz írt első levelében a gyülekezet hasonló kérdéseire válaszol. A feltett kérdések egyike ez volt: Hogyan élhetünk Isten előtt kedves életet (1Thessz 4,1-12)? Pál Isten teremtéskor adott parancsával válaszol: az Úr alkotott minket és helyezett a földre, hogy uralkodjunk fölötte, mint az ő képviselői. Ehhez azonban hozzáfűzi Krisztus nagy missziós parancsát is: az övéinek el kell mennie a föld legvégső határáig, hogy egyre több ember ismerje meg általuk a világosságot, és tanuljanak meg minél többet az Úr dolgairól.

Ez a gyülekezet általában véve ismerte ezeket a parancsolatokat, Páltól mégis konkrét útmutatást kértek. Hogyan éljen valaki a mindennapokban, egy teljesen hétköznapi helyen és időben a teremtéskori felszólítás és Krisztus missziós parancsa szerint? Ez tényleg teljes munkaidős szolgálatot jelent? Azt jelenti, hogy Földünk egy távoli pontjára kell költöznünk? Milyen az az élet, amely kedves Istennek?

Pál reakciója érdekes, és tökéletesen beleillik a hivatásról szóló tanítások rendszerébe. Válaszában az élet három területére tér ki: a szexuális szentségre, a helyi gyülekezethez való viszonyra és a munkára.

Önmegtartóztató életmód

Az első dolog, amit Pál a gyülekezetnek mond, hogy ha Istennek tetsző életet akarnak élni, az erkölcstelenségek helyett szexuális tisztaságra kell törekedniük: *„Mert ez Isten akarata, a ti megszentelődésetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok"* (1Thessz 4,3). A thesszalonikabelieknek tehát le kellett számolniuk a szexualitásra vonatkozó világi gondolkodással, hogy Isten szerint járhassanak ezen a területen is.

Közösségi élet

A következő dolog, amit Pál mond, hogy az Isten szerinti élet második feltétele, hogy el kell kötelezniük magukat a testvéri szeretet mellett: *„A testvéri szeretetről pedig nem szükséges írnom nektek, mert titeket Isten tanított meg arra, hogy egymást szeressétek, és gyakoroljátok is azt minden testvér iránt egész Macedóniában. Kérünk is titeket, testvéreim, hogy mindinkább bővölködjetek ebben"* (1Thessz 4,9-10). Mindez pedig azt jelenti, hogy bár a keresztyének készek kell, hogy legyenek arra, hogy szeretetüket minden ember felé megkülönböztetés nélkül kifejezzék, arra különösen oda kell figyelniük, hogy mindezt testvéreik felé megtegyék.

Élet a munkában

Pál harmadik pontja rendkívül fontos, ha azt akarjuk megérteni, keresztyénekként hogyan gondolkodjunk egy átlagos hivatásról. Az apostol így fogalmaz: *„És becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, a magatok dolgával törődjetek, és tulajdon kezetekkel munkálkodjatok, ahogyan rendeltük nektek, és a kívül lévőkkel illő módon viselkedjetek, és ne szoruljatok rá senkire."* (1Thessz 4,11-12)

Ha a Biblia bárhol azt akarná mondani, hogy a teljes időben végzett (lelki) szolgálat egy Isten előtt kedvesebb hivatás, vagy azt, hogy azok számítanak jó keresztyénnek, akik eladják mindenüket és a Föld másik pontjára költöznek, annak ez lenne a legmegfelelőbb helye. Itt viszont valami egészen mást találunk.

Az 1 Thessz 4-ben Pál nagyon egyszerű, kulturális különbségektől, idő- és térbeli távolságtól független instrukciókat ad: éljenek csendes életet, foglalkozzanak saját feladataik elvégzésével és dolgozzanak saját kezükkel. Amikor az apostol arra inti a gyülekezetet, hogy csendesen éljenek, az azt jelenti, hogy ne akarjanak feltűnni, mások közül kitűnni, maradjanak ismeretlenek és észrevétlenek, továbbá legyenek elégedettek a helyzetükkel, s legyenek bizonyosak afelől, hogy éppen ez a megelégedés az, amivel igazán tisztelhetik Istent. Amikor Pál azt mondja, hogy a maguk dolgaival törődjenek, akkor arra szólítja fel a gyülekezetet, hogy a saját munkájuk minél felelősebb elvégzésére koncentráljanak, és ne legyenek fontoskodók, akik mindenfélével foglalatoskodnak, csak azzal nem, ami épp a legfontosabb lenne. Végül pedig az apostol arra figyelmezteti őket, hogy saját kezeikkel dolgozzanak, vagyis végezzék továbbra is azt a munkát, amely mellett már korábban elkötelezték magukat, még akkor is – sőt akkor különösen is –, ha az kétkezi munka. Pál ezzel fejezi ki, hogy a fizikai munka ugyanolyan értékes, mint bármelyik, egészen egyszerűen azért, mert ez is egy Istentől származó hivatás.

Amennyire tudjuk, Pál nem egy csapat frissen megtért keresztyénnek ír itt. Ez a gyülekezet erősnek és lelkileg érettnek látszik, Pál hozzájuk intézett mondanivalója mégis valami nagyon egyszerű dolog: tiszteletet és dicsőséget szerezhettek Istennek átlagos életeteken keresztül.

Az élet küldetése

Ha az eddigi utasítások nem lettek volna elegendőek – mielőtt továbblép más témákra –, Pál elmagyarázza az eddig tárgyalt egyszerű dolgok jelentőségét és következményét is. Arra inti a gyülekezetet, hogy *„[...] és a kívül lévőkkel illő módon viselkedjetek, és ne szoruljatok rá senkire."* (1Thessz 4,12) Pál eddig arra mutatott rá, hogy a keresztyének Isten tervét viszik véghez átlagos munkájukon és átlagos életükön keresztül is. A csendes élet, a saját feladattal való törődés és a kemény munka tehát abban segíti őket, hogy beteljesítsék Krisztus nagy missziós parancsát. Az utóbb idézett igeverssel pedig legvégül azt mondja el az apostol, hogy ha valóban az előzőekben leírtakra törekszenek – szexuális szentségre, egymás szeretetére és kemény munkára –, akkor bizonyosak lehetnek afelől, hogy amellett, hogy szeretet tanúsítanak keresztyén testvéreik iránt, a kívülállók irányában is tisztességesen járnak majd el.

Egy dolog azonban legyen világos előttünk: Pál nem önelégültségre szólít fel, hogy saját munkánk értékétől és jelentőségétől felfuvalkodjunk, de nem is arra buzdít, hogy ha lehet, akkor minél kevesebbet teljesítsünk, és a lehető legkevesebbet várjuk el magunktól és egymástól. Egy felhívást közvetít arra, hogy hűségesek legyünk abban a munkában, amelybe Isten állított bennünket, és tudatja velünk, hogy Isten örömét leli gyermekeiben akkor is, amikor azok egyszerűen csak élik az átlagos életüket.

Vannak, akiket teljes idejű egyházi szolgálatra hív Isten, és ez lesz a hivatásuk. Vannak, akik a kétkezi munkát teszik félre, hogy lelkészekké legyenek, így mások támogatására szorulnak. Vannak, akik teljesen felhagynak a munkájukkal azért, hogy valamilyen missziós területre menjenek. Mindezek jó szolgálatok, amelyek valóban dicsőítik Istent. De nem magasabb szintű vagy jobb hivatások, és nem is az Istennek való tetszés biztosabb útjai. Isten előtt ugyanis akkor vagyunk kedvesek, amikor átlagos emberekként éljük a mi átlagos életünket, és átlagos körülményeinket arra használjuk, hogy az evangéliumot különleges módon éljük meg és hirdessük.

Fordította: Filep Eszter

http://www.ligonier.org/learn/articles/ordinary-christian-work/

KEGYELEM AZ EGYHANGÚ MUNKÁHOZ

ANDRE YEE

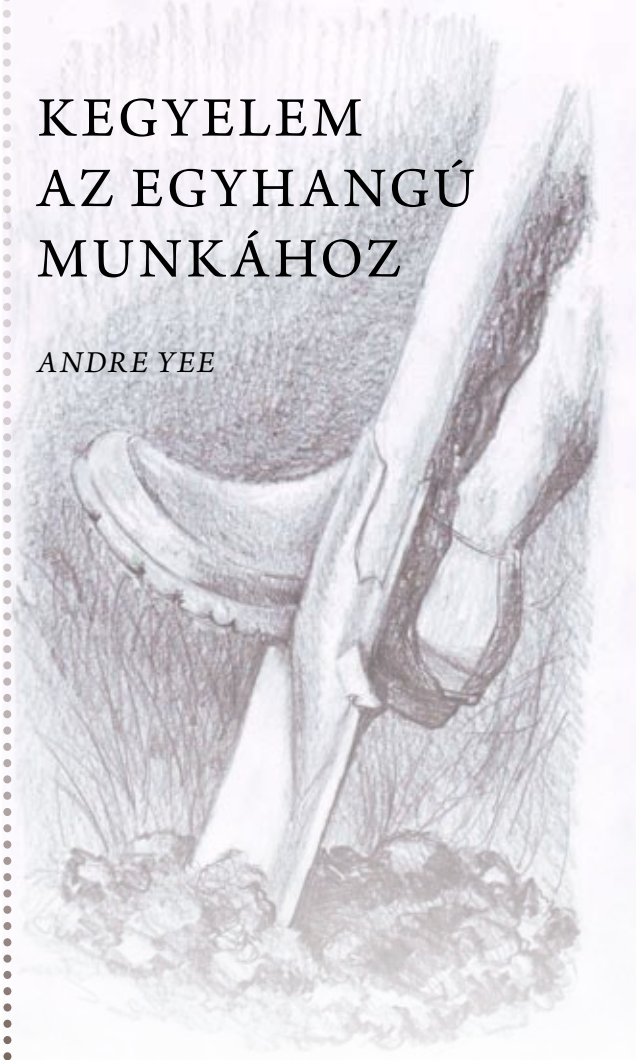

Szeretem a kreatív munkát. Azt a fajta feladatvégzést, amely tervezéssel, fejlesztéssel, újszerű és izgalmas újításokkal jár együtt. Az ilyen munka felvillanyoz, és szellemileg ösztönöz.

Az egyhangú munka ezzel szemben … nem igazán.

Sajnos, nem minden feladat kreatív, amit naponta végzek. Feladataink többsége ismétlődő és monoton – bár alkalmanként a kreativitásra is lehetőséget nyújt. Igaz ez a mindennapi, hivatalban és otthon végzett tevékenységeink többségére is.

Isten dicsőítése az ismétlődő munka által

Az elvégzett otthoni teendők napokon belül elvégezetlenné válnak. A hólapátolás, a fűnyírás még élvezetes is lehet, ha nem kellene folyton újrakezdeni. A mosás, a takarítás és a mosogatás is ismétlődő jellegű feladatok.

Nem könnyebb ez a hivatali életben sem. Jelentések megírása, tárgyalásokon való részvétel, iratrendezés – hivatalos munkánk nagy része szintén egyhangú. S szembe kell néznünk a kihívással: Milyen legyen a hozzáállásunk

munkánk egyhangúságához, hogy dicsőíthessük Istent és lelkünk is megnyugodjon?

Úgy érezzük, hogy az újszerű, alkotó munka által jobban tudjuk dicsőíteni Istent, hiszen a kreativitás Teremtőnk tükörképe. Ám hogyan dicsőítsük Istent, amikor egyáltalán nem kreatív munkát kell végeznünk? Hogyan dicsőítsük Őt, amikor leveleinket töröljük vagy iratokat rendezünk?

A világ kevéssé tud ebben segítségünkre lenni. Az a kulturális közeg, melyben élünk, nem ismeri el az ismétlődő és egyhangú munka jelentőségét. A kreativitást, újszerűséget jutalmazza, de az ismétlődést nem. Ez az elhatárolás azonban egyáltalán nem tükrözi Isten fontossági sorrendjét.

„Kezdd újra!"

Nemrég G. K. Chesterton szavaira bukkantam John Piper *Amikor nem vágyom Istenre – Az örömért folytatott küzdelem* című könyvében. Ebben egy teljesen más megközelítését találhatjuk annak, hogyan gondolkodjunk a napi munka egyhangúságáról.

A gyerekek mindig azt mondják: *„Kezdd újra!"*, és a felnőtt újrakezdi, csaknem kimerülésig. A felnőttek nem elég erősek, hogy örüljenek az egyhangúságnak. De Isten elég erős, hogy örvendezzen ebben is. Ezt mondja minden reggel a napnak, csakúgy, mint este a holdnak: *„Kezdd újra!"* Nem magától értetődően szükségszerű, hogy minden százszorszép hasonló; Isten külön-külön alkotja meg ezeket a virágokat, de ebbe soha nem fárad bele. S Istenben megláthatjuk az örökkévalóan gyermekit. Amíg mi, emberek vétkezünk, s gyermekből felnőttekké válunk, addig a mi Atyánk gyermekibb, mint mi.

Álljunk meg és gondolkodjunk el, mit közöl mindez Isten egyhangúsághoz való hozzáállásáról! Ő megdicsőül az univerzum egyhangú ismétlődése által, melyben élünk. A nap ugyanúgy felkel minden reggel. S valahányszor ez megtörténik, Isten örül. Mintegy visszatükrözve az Ő hűséges uralmát, a nap addig fog felkelni, amíg Isten így szól: *„Állj!"*

A hold és a csillagok az Isten által meghatározott, ismétlődő ritmusú pályát futják be. Ő pedig örömét leli ebben. Erről szól a 19. zsoltár 2-3. verse is: *„Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést."*

Isten elég erős ahhoz, hogy örömét lelje az ismétlődő egyhangúságban.

A mennytől az íróasztalig

Nap nap után az egek hirdetik Isten alkotó erejét, hűségét és bölcsességét. Még ha sokan nem is látjuk ezt a naponként ismétlődő bizonyítékot. Chestertonnak talán igaza van: képtelenek vagyunk meglátni Istent a mindennapi ismétlődésben. S ennek oka nem a feladataink természetében keresendő, hanem abban, hogy a bűn megrontotta a gyermeki örömünket.

Akkor hogyan viszonyuljunk a mindennapi feladatainkhoz?

Mindennél fontosabb, hogy új szemmel és szívvel tekintsünk mindennapi feladataink egyhangúságára. Olyan megvilágításban kell tekintenünk a munkánkra, ahogyan Isten rendelte Ádámnak és Évának: *„töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá"* (1Móz 1,28). Luther Márton, aki ezt meglátta, a következőket írta: „Amikor egy szolgalány tehenet fej (ami ismétlődő egyhangúság) vagy egy bérmunkás a mezőn kapál (ami szintén ismétlődő egyhangúság) – feltételezve, hogy istenfélők, s arra a következtetésre jutnak, hogy ez az élet megörvendezteti Istent és Tőle származik – Istent szolgálják".

Ezt kell átvinnünk a hivatali teendők végzésébe is.

Arra hívattunk, hogy formáljuk a világot, amelyben élünk, s rendet tegyünk benne. S ebben a modern világban lehet, hogy ez éppen a dokumentációhoz, az iratrendezéshez, az íróasztalunk rendbetételéhez való hozzáállásról szól. Valahányszor örömmel végezzük el ezeket az egyhangú feladatokat, rendet teremtünk ebben a bűn által feje tetejére állított, rendetlen világban, és ugyanakkor ezzel Atyánk hűségét is bemutatjuk. Ne feledjük: Isten elszánt ügynökei vagyunk!

Kegyelem az unalmas munkához

Bíznunk kell Istenben, hogy megadja az örömöt és az erőt, hogy jól végezzük munkánkat! Jó néhány munka egyszerűen unalmas, és ezért nehéz azzal szembenézni mindennap. Ehhez kell az erő. Kétlem azonban, hogy több erő kellene az egyhangú munkához, mint a kreatívhoz.

Ám a jó hír, hogy: *„az Úrnak öröme a ti erősségtek"* (Neh 8,10). Isten adhat és adni is fog örömet és erőt mindahhoz a munkához, amelynek elvégzésére elhívott minket. Még a nem kreatív feladatokhoz is!

Fordította: Barta Viktória

http://www.desiringgod.org/articles/grace-for-monotonous-work

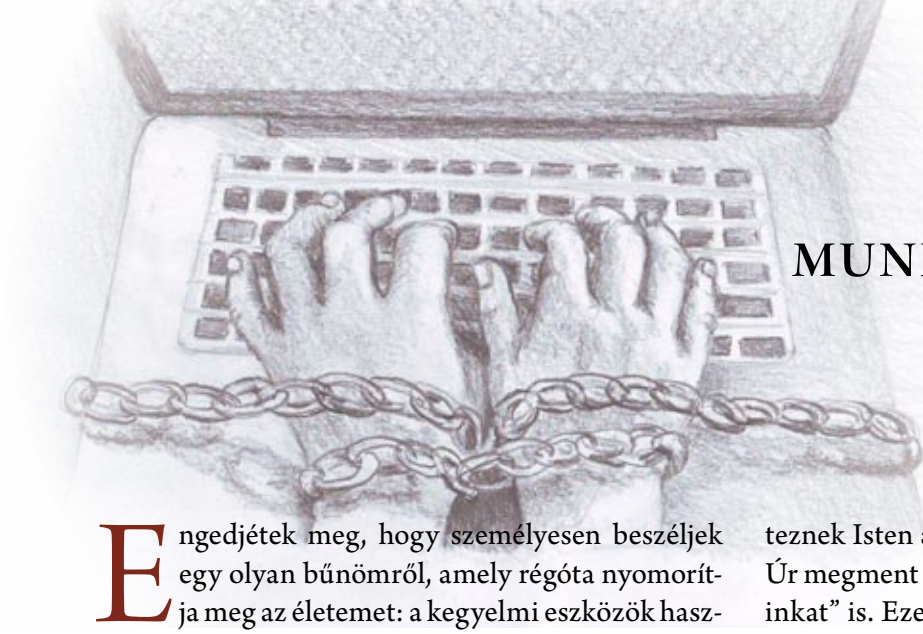

FIGYELMEZTETÉS MUNKAMÁNIÁSOKNAK

MARK PRIESTAP

Engedjétek meg, hogy személyesen beszéljek egy olyan bűnömről, amely régóta nyomorítja meg az életemet: a kegyelmi eszközök használatának elhanyagolásáról a családi életünkben, és arról, hogyan áldozom fel mindezt hivatásom oltárán.

Az én szakmámban megszokott dolog, hogy hosszú órákon keresztül kell dolgozni azért, hogy egy megadott határidőn belül be lehessen fejezni a feladatokat, sőt gyakran az is előfordul, hogy több határidő átfedi egymást. Mivel nem kemény fizikai munkát végzek – aminek súlyára sajgó tagjaim is gyorsan emlékeztetnének –, ezért könnyű annyira belegabalyodnom, hogy gyakran már csak azt veszem észre, hogy egy egész évet eltöltöttem azzal, hogy hosszú órákon keresztül csak dolgoztam, s közben elhanyagoltam Isten által rendelt legfontosabb kötelezettségeimet: az imádságot, elmélkedést, igetanulást és igetanulmányozást, feleségem és gyermekeim lelki vezetését, nehézségeik és erőtlenségeik megismerését, mindennapi küzdelmeik közös hordozását.

Isten az Ő igéjében világossá tette számunkra azokat az eszközöket, amelyekkel élnünk kell, ha szerinte való lelki gyümölcsöket akarunk látni családjainkban. Gondoljuk át alaposan, mit mond Pál a lelkész Timóteusnak az 1Tim 4,13-16-ban: *„Amíg megérkezem, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófétálás által, a vének kézrátételével kaptál. Ezekre legyen gondod, ezekkel foglalkozz, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt. Vigyázz magadra és a tanításra, maradj meg azokban, mert ha ezt teszed, magadat is, és hallgatóidat is megmented."*

Természetesen hibát követnénk el, ha mindezeket általánosan, minden édesapára érvényesnek tartanánk, hiszen a legtöbb apa nem lelkész is egyben. De megfontolandó, hogy az ige tanítása szerint léteznek Isten által rendelt eszközök, amelyek által az Úr megment bennünket, s megmenti a mi „hallgatóinkat" is. Ezek az eszközök pedig a felolvasás, intés, tanítás és az írásokban való elmélyedés.

Elhanyagolhatja-e egy apa a kegyelmi eszközökkel való élést anélkül, hogy családja ennek ne lássa hatalmas kárát? Nem csóváljuk-e a fejünket, ha azt látjuk, hogy egyes lelkészek pontosan ezt teszik, és ezáltal nyájuk védtelenné válik a farkasok támadásaival szemben? Az édesapáknak – a lelkipásztorokhoz hasonlóan – szorgalmas odaszánással kell élniük a kegyelmi eszközökkel, ha Isten – és nem a világ – gyümölcseit kívánják látni a maguk és a családjuk életében.

Ne gondold azt, hogy elég, ha hetente pár órára elviszed a családodat gyülekezetbe, aztán pedig otthon megfeledkezhetsz a megszentelődés eszközeiről! Ahogy azok a lelkészek, akik elhanyagolják a kegyelmi eszközökkel való élést a közösségükben, tönkreteszik a nyájat, úgy azok az apák is, akik félvállról veszik családjuk lelki nevelését, tönkreteszik gyermekeiket. Sőt, még ennél nagyobb kárt is okozhatnak: megtanítják nekik a képmutatást, hogy a keresztyén hit abból áll, hogy nyilvános erkölcsi kötelezettségeinknek eleget teszünk, de emellett személyes szentségünket nyugodtan elhanyagolhatjuk. Kedves édesapa, jobb lenne, ha pogány lennél, minthogy ilyen módon meggyalázd Krisztus evangéliumát!

Miután évekig elhanyagoltam e fontos feladatomat, nyomasztó volt a bűntudat. De Dávid gyönyörű szavai megvigasztaltak: *„Könyörülj rajtam, Istenem, a te kegyelmességed szerint, nagy irgalmasságod szerint töröld el bűneimet! Moss ki egészen álnokságomból, és vétkeimből tisztíts meg engem!"* (Zsolt 51,3-4)

Bár lehet, hogy nagyon is jól tudjuk, hogy ő valóban meg fog tisztítani bennünket, és segíteni fog abban, hogy betöltsük lelki elhivatásunkat, mivel megígérte, hogy *„Akármit kértek majd az én nevem-*

ben, megteszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban" (Jn 14,13), a bűntudat és az esetleges következmények súlya mégis kínzó lehet. De tegyük fel a kérdést: vajon a mi mindenható Urunk nem adja meg a megtérő bűnösöknek azt a gyümölcsöt, amit már régóta szeretne látni az övéi életében? Természetesen megadja. Ezek az ő tetszése szerint való dolgok, ezért biztosan meg fogja adni azokat, ha hozzá kiáltunk.

Még ezek után is mondhatod: „Nem tudom erre kérni az Urat. Már olyan hosszú ideje vétkezem ellene, hogy nem tudok hinni a változásban." Bűnös testvérem, emlékezz Krisztus szavaira: *„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket."* (Mk 2,17) Ő megadja azt, amit kívánsz: *„Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és bűnbánó szívet, Istenem, nem veted meg!"* (Zsolt 51,19)

Szeretett munkamániás testvérem! Felszólítalak arra, hogy ha vágysz Isten áldásaira, amelyeket a kegyelmi eszközök által ígért, ne késlekedj rendet tenni az életedben, és kiszabadítani magadat e világ dolgaiból, amelyek olyan könnyen túl elfoglalttá és fáradttá tesznek ahhoz, hogy élj ezekkel! Nem azt javasolom, hogy ne dolgozz keményen – távol álljon tőlem! Csak azt javasolom, hogy vizsgáld meg a szíved: vajon nem lehetséges-e, hogy elkötelezettségeid bálvánnyá váltak az életedben, ha úgy döntöttél, hogy szakmai elhivatásodat előnyben részesíted lelki elhivatásoddal szemben? Ha ez a helyzet, akkor felszólítalak a megtérésre.

Találd meg nyugalmadat a Megváltóban, és lelkiismereted legyen újra tiszta Isten előtt! Az öröm, béke és igazság gyümölcse, amelyet az Úr örömest megad neked, messze túl fogja szárnyalni az élet mulandó értékeit. Örvendezz benne, hívd Jézust a szívedbe, hogy „veled vacsorázzon", hiszen ez az ő akarata, hogy a ti életetekben is valósággá váljon Pál imádsága: *„Krisztus lakjon hit által a szívetekben a szeretetben meggyökerezve és megalapozva, hogy képesek legyetek megérteni minden szenttel együtt, hogy mi a szélesség, hosszúság, magasság és mélység, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy így beteljesedjetek az Isten egész teljességéig."* (Ef 3,17-19)

Fordította: Incze Andrea

http://www.desiringgod.org/articles/an-admonition-to-workaholics

A mai férfiak nagy lelki válságban vannak, rájuk került a bélyeg: röviden szólva lusták. Bővebben pedig így lehetne jellemezni őket: eltartottak, pazarlók, alkalmatlanok, hálátlanok, önelégültek, értéktelenek, hatástalanok, fegyelmezetlenek. S mindennek az a gyökere, hogy képtelenek a cselekvésre. Elkerülik a munkát, és csupán a csekély minimum elvégzésére törekszenek.

A férfiak tétlenségét sokan hajlamosak félreérteni és alábecsülni. Ahhoz, hogy valaki jó munkát tudjon végezni, meg kell értenie a lustaság jelentését. Megpróbálhatjuk leordítani és kigúnyolni a férfiakat, de ez nem mindig vagy nem sokáig működik. Ehelyett vizsgáljuk meg a lustaságot több oldalról, hogy meglássuk annak mélyebb okait és azt, hogy hogyan gyógyítja és erősíti meg az evangélium a tétlen férfiakat.

Van (legalább) öt ún. ördögi kör, amely fenntartja a férfiak tétlenségét. Mindegyik más-más aspektusát emeli ki a lustaságra és az önelégültségre való hajlamnak.

1. Az eredménytelenség körforgása. Az elmezavart úgy határozták meg, hogy a beteg – bár – újra és újra ugyanazt a dolgot csinálja, mindig más eredményre számít. Amikor a srácok nem hatékonyak a tervezésben, a munkavégzésben, a kiadásokban és a bűnnel való harcokban, folyamatos kudarcaiknak ez a hangos üzenete: *„Nem vagy elég alkalmas az életre."*

Ezen a ponton fennáll annak a veszélye, hogy feladnak és otthagynak mindent. A nem megfelelő prioritások és a nem igazán hatékony módszerek a férfiak ellen dolgoznak. Amikor azt mondják nekik: *„Ne hagyd abba a munkát!"*, ez valójában azt jelenti: *„Próbáld folyamatosan azokat a dolgokat, amelyek eddig sem működtek!"* és *„Élj egy frusztráló és beteljesületlen életet!"* Ilyenkor tehát abbahagyják a tervezést, hanyagolják a munkát és nem vállalnak kockázatot. De az élet kihívásai növekednek. Ők viszont egyre inkább visszavonulnak. Ez a körforgás a bizonytalanságban gyökerezik, de a valódi ok a tehetetlenség, a hozzá nem értés.

Az eredménytelen körforgás elemei: hozzá nem értés → törekvés → bukás, sikertelenség → frusztráció → inaktivitás → hozzá nem értés.

MIÉRT BONYOLULT A LUSTA FIÚK ÉS FÉRFIAK ÉLETE?

PAUL MAXWELL

2. A túlterheltség körforgása. A férfiak túlterheltnek érezhetik magukat, mert minden úgymond túl soknak tűnik számukra. Minél hosszabb ideig nem végzik el teendőiket, a befejezetlen feladatok annál inkább egy hatalmas, formátlan tömeggé változnak, s az alaptalan vádak is sokasodnak. A félbehagyott munka ezt üzeni: *„Nem vagy igazi férfi!"* A befejezetlen feladat majd magyarázatot ad az önmagukhoz való helytelen viszonyulásra és a méltatlan Istenimádatra. Mennyivel könnyebb elkerülni a problémát, mint szembesíteni azzal önmagunkat!

Ha egy férfinek túl sok a dolga, de nincs meg a feladat elvégzéséhez elégséges anyagi forrása és eszköze, akkor azt hamarosan abba fogja hagyni. Ez a körforgás nem annyira a hatékonyság hiányával kezdődik, sokkal inkább a szervezetlenséggel. Az eredménytelenség körforgásánál hiányoztak az eszközök. A túlterheltség körforgásánál pedig nincs terv. Szinte bármilyen feladat meghaladhatja a férfi képességeit, ha nem tudja elemezni és rangsorolni a munka mennyiségét.

A túlterheltség körforgásának elemei: szervezetlenség → törekvés → elégtelen eredmények → pánik → inaktivitás → növekvő munkaterhelés → szervezetlenség.

3. A függőség körforgása. A férfiak továbbá gyakran belekeveredenek egy olyan függőségi körforgásba, amely egyidejűleg 1) elveszi az idejüket és az energiájukat, és 2) megfosztja őket attól az alapvető képességüktől, hogy elvégezzék a feladatokat. A függőség formái:

- a torkosság, a fizikai energia eltékozlása
- az ivás, a pénz és a helyes fókusz eltékozlása
- a pornográf dolgok élvezete, az alapvető lelki tudatosság eltékozlása

A különböző körforgások sokszor összefonódnak. A függőségek különféle megoldásokat ígérnek arra, hogyan lehet megbirkózni a tehetetlenséggel. A férfiak a feladatkerülésben annyira aktívak, hogy foggal-körömmel ragaszkodnak ahhoz, hogy felmentsék őket a vádak, a hozzá nem értés, az eredménytelenség és a felelősség alól. A függőségi körforgás pedig egy olyan horog, amely lerántja őket a sötétség mélyébe. S azok, akiket megterhelnek a hiányosságaik, könnyen *„[...]elhagyják az egyenes utat, hogy a sötétség útjain járjanak"* (Péld 2,13).

A függőség emellett a lustaság más romboló körforgásaiba is be tud zárni. Azt az illúziót kelti, hogy az isteni öröm elérhető Isten nélkül, s az életadó pihenés – mely adott esetben függőséget okozó kényeztetés – csalóka ígéretére hivatkozva megkérdőjelezi a jól elvégzett munka vagy (hogy még abszurdabb legyen a helyzet) a vasárnapi nyugalom szükségességét is.

A függőség körforgásának elemei: kimerültség → kényeztetés → elégedettség → gondatlanság → növekvő külső nyomások → sóvárgás → kimerültség.

4. Motivációk nélküli körforgás. Körülöttünk mindenki azt skandálja: *„Dolgozz!"* A férfiak tehát csak teszik a dolgukat és hamar rádöbbennek, hogy a munka, mint végcél, önmagában mennyire értelmetlen. Miért is kell dolgozni? Csak a társak nyomására lehet sokáig kitartani. A kudarc, hogy nem tudnak egy megalapozott, megfontolt, vagy a létezésükre nézve is értelmes indokot adni arra, hogy miért dolgozzanak, elég kifogást jelent számukra, hogy miért ne dolgozzanak. A kérdés nem ez: *„Miért lusták a férfiak?"*, hanem: *„Miért nem találtak valamit, amiért érdemes dolgozni?"*

Motiváció nélkül – cél nélkül – milyen oka van egy férfinek arra, hogy egyáltalán valamit is csináljon? Minél hosszabb ideig marad a motiválatlan ember egy helyben, mozdulatlanul, annál inkább meg fog győződni arról, hogy egyszerűen nem éri meg dolgozni.

A motivációk nélküli körforgás elemei: a motiváció hiánya → inaktivitás → a munka nehezebbnek tűnik → úgy tűnik, a munka már egyre kevésbé éri meg az erőfeszítést → a motiváció hiánya.

5. A hobbik körforgása. Manapság a srácok, életük negyedéhez érve, egyfajta válságba jutnak, és különböző hobbikba kezdenek: biciklizésbe, sörfőzésbe, horgászásba, szerencsejátékba vagy súlyozásba. Már nem azért végeznek el dolgokat, hogy adjanak valamit, gondoskodjanak, hanem hogy meggyőzzék a világot (és talán saját magukat is), hogy ők is vannak olyan értékesek, mint keményen dolgozó édesapjuk.

Egy olyan ciklusban vannak, amelyet David Powlison ártatlan örömöknek nevezett el. „Az ártatlan örömök teljesen ellentétesen működnek, mint a függőség körforgása. Egyre kevesebb erőfeszítésbe kerül, hogy növeljék az örömöt. Kevesebb ösztönzésre van szükség nagyobb öröm eléréséhez."

Mi kell az igazi örömhöz? Nos, mit jelent az igazi öröm a lusta, hobbijának élő srác számára? Azt, ami csupán végigvisz az életen. De ez valójában nem az élet öröme, hanem a túlélésé. Hogy jelenik meg ez a túlélési-öröm a lusta férfiak életében? Egyre több munkát kerülnek el, a hobbijukba menekülve. A hobbi nagyon jó, Istentől kapott ajándék lehet, de a férfiak arra lettek elhívva, hogy dolgozzanak. A mesterfokon űzött szórakozás nem tudja helyettesíteni a hivatást, a szakmát az élet harcaiban. *„A rest lelkében kívánság támad, de hiába, a szorgalmasok lelke azonban bővölködik"* (Péld 13,4).

A hobbik körforgásának elemei: hobbi → kifogások, hogy miért nem kell dolgozni → több idő jut a hobbira → több hobbi → kevesebb érdekeltség a munkában → még több hobbi.

Szabadulás a lustaság bilincseiből

Mindez talán egy atombomba erejével sújtó ítéletként hangzik egyesek számára. Egyre jobban látva a saját lustaságomat, én is pontosan így éreztem. Ha őszinték akarunk lenni, a lusta ember utálja önmagát, és pontosan olyan keményen dolgozik azért, hogy elkerülje az ítéletet, a bűntudatot, mint azért, hogy elkerülje a munkát. A lustaságunkra rámutató igazság azonban nem olyan, mint egy csendre szólító, bírói ítéletet jelző kalapács, hanem egy olyan kalapács, amellyel megszabadulhatunk az életünket megrabló letargiánk bilincseiből.

Mielőtt el tudnánk menekülni a lustaság különböző formáiból, meg kellene értenünk azokat. A bűn körforgásai megbilincselnek minket – mi visszavonulunk, és újra visszaesünk –, és ezekből nem könnyű megszabadulni. Tudnunk kell, hogy mire van szükségünk – hol és hogyan ér el Isten kegyelme a lusta férfihez.

A bölcs király ezt mondja: *„Az eszes bölcsessége az, hogy meggondolja útját, a bolondok pedig bolondul tévelyegnek"* (Péld 14,8). Mi tehát az első dolog, amit a lusta férfi tehet, hogy megtalálja a kiutat a lustaságból? Tudnia kell azt, hogy a saját élethelyzetében hogyan „gondolhatja meg az útját".

S akkor Isten kegyelme elkezd munkálkodni, fokozatosan, lépésről lépésre. Tehát ne add fel a harcot! Van remény arra, hogy kijuss a körforgásból, s megszabadulj attól a súlytól, amely lustán, az ágyban vagy a TV előtt tart, s elvon a munkahelyedtől és a gyülekezetedtől. A te élettörténetednek messze nincs vége!

Fordította: Popovich Szidónia

http://www.desiringgod.org/articles/the-complicated-life-of-lazy-boys

Tizenkilenc évvel ezelőtt, amikor készültem felvételizni az egyetemre, „ajánlatot" tettem Istennek: ha megsegít, hogy sikerüljön a felvételim, akkor vasárnaponként el fogok járni templomba. Úgy három héttel a felvételi előtt el is kezdtem. Akkoriban Romániában az állami egyetemeken a helyek száma jóval kevesebb volt, mint napjainkban. Minden egyetem maga vizsgáztatta a jelentkezőket és a végső jegyet csak a náluk elért osztályzatokból számolták ki. Növelte a tétet az is, hogy nagyjából minden egyetem azonos időben szervezte a felvételit, így ha nem sikerült bejutni, nem volt lehetőség máshol is próbálkozni, várni kellett még egy évig. Szóval, a tanáraink, meg a közfelfogás szerint, nagy dolog volt egy sikeres egyetemi felvételi, és tudva, hogy mennyire vagyok kitartó, csak halvány reményem lehetett. Tanáraim és szüleim biztatása mellett tehát – segítségül hívtam Istent.

Addig igencsak ellentmondásosan vélekedtem róla: létezik is, meg nem is. A tudomány azt támasztja alá, hogy a keresztyénség elavult dolog – én meg ugye, nem akartam maradi lenni. Volt azonban bennem valami vágy egy biztos igazság után, ami nem függ időtől és emberektől.

A felvételim sikerült, de templomba járni – elfelejtettem. Lefoglalt a Kolozsvárra való felköltözés, az új környezet. Ám Isten úgy „szervezte", hogy a kollégiumban egy keresztyén lány legyen a

VAGY-VAGY

szomszédom. És ő elhívott istentiszteletre. Akkor jutott eszembe az Istennek tett ígéretem. Mivel ez a lány református, és én is az vagyok (magam részéről akkoriban csak papíron), a dolog rendben is volt. A kollégiumhoz közeli, ún. bulgáriatelepi gyülekezetbe jártunk, ahol két hívő lelkész szolgált.

Isten akkoriban kezdte megértetni velem, hogy Ő és az értelem nem zárják ki egymást, sőt hogy minden tudomány és minden, ami van, tőle származik. Úgy éreztem, hogy minden tető alá került az életemben, nem kell többé egymásnak ellentmondó elképzelések között vergődnöm. Tiszta lapot kaptam: volt, ami volt az addigi életemben, Istennel újat kezdhetek, nem kell múltbeli árnyak rabságában élnem, vele lehet jól csinálni. Mintha egy csapásra megszabadultam volna a szüleim rossz házasságának terhétől, a kisebbség-érzéseimtől, a magánytól. Isten azt is kezdte felfedni, hogy amikben addig csak a rosszat láttam, azokban sok jó is van.

Nagyon boldog voltam, örültem a biztos talajnak, amit ember nem vehet el tőlem.

Az volt egyik legfontosabb mozzanat, amikor Istent, mint teremtőt, mindenhatót és gondviselőt a szívembe fogadtam, és kaput nyitottam neki, hogy tanítson engem. És azt hittem, hogy ezzel minden rendben is van, teljes biztonságban vagyok. De igazából még csak Istennél volt (és van) minden rendben.

Gyülekezeti alkalmakra járva, hallgatva, hogy barátaim/felebarátaim miként beszélnek egymás között Jézusról, Isten azzal szembesített, hogy válogatok a tanításaiban. Azt hittem, megtehetem ezt, mert egy pár dologban komoly változást munkált ki az életemben, ezek alapján tehát rendben vagyok. Fel kellett azonban ismernem, hogy Istenre földi életem perspektívájából gondolok, ő pedig azt akarja, hogy az örökkévalóság szempontjából gondoljak rá is és magamra is. Nekem az az Isten-ismeret nagyon megfelelt, hogy az Atya az, aki szeret, aki mindig kész az én földi életemet támogatni, aki meghallgat bármilyen helyzetben, helyen, időben is legyek. Ám az ige tanítását hallgatva, Isten sokkal többnek mutatkozott be.

Abban a hitben éltem, hogy a bűneim bocsánata el van intézve, hiszen olyan közösségekbe járok, amelyekben a bűnök bocsánatát hirdetik Jézus Krisztus nevében. Hogy Isten Jézus Krisztusban kollektív lelki áldást adott, ami „hivatalból" az enyém is. Nekem csupán annyi a dolgom, hogy mint történelmi tényt elfogadjam Jézus halálát és feltámadását. Isten azonban szembesített azzal, hogy én nem az „ajtón át" megyek hozzá. Többször hallottam idézni Jézus szavait, hogy ő a „juhok ajtaja", és hogy csakis őáltala mehetünk az Atyához (Jn 10,7; Jn 14,6), és rám nehezedett, hogy én ezt nem veszem komolyan, és nem is igen tudom, hogy mit jelent.

Isten választás elé állított: vagy komolyan veszem minden tanítását, vagy válogatok, de akkor nem járhatok vele.

Akkor, amikor segítségre volt szükségem és Istent kértem, sosem kételkedtem abban, hogy ő személyesen ismer és képes megsegíteni, de amikor a bűneim bocsánatáról volt szó – arról, hogy az Atya, a Szent Isten vállalva a borzadályt, amellyel bűneimet számba veszi, és Jézus, az ő Fia, a kereszten több mint 2000 éve helyettem elhordozta bűneim büntetését – ez felfoghatatlan volt. Hogy a szent Isten engem, aki magamat, a magam életét oly fontosnak tartottam – ennyire szeressen?!

Megvallottam neki, hogy egyedül ő az Isten, amit addigi áldásaival bőségesen bizonyított, és csak vele akarok élni. És mivel ő mondja a Bibliában, hogy Jézus a bűnösökért jött, ezért hiszek neki és kértem, hogy ismerhessem meg én is személyesen Jézust, és őérte bocsássa meg bűneimet.

Visszagondolva: vívódásaimat a büszkeségem is „tüzelte". Nehezen hittem el Istenről, hogy a bűneimmel foglalkozik, amelyekkel én nem igazán akartam.

Hálát adok az Úrnak, hogy Krisztusban szeretetet, józanságot és erőt adott az önmagammal való szembenézésre, hogy életre keltett, megszabadított a halál félelmétől és a vele való örök közösségre hívott el.

Balázs Gyöngyvér (Sepsiszentgyörgy)

4 ÚT *egy gyerek szívéhez*

RICHARD PHILLIPS

Nem minden apai közeledés jut el gyermekeink szívéig. Ahhoz, hogy ez megtörténjen, az édesapának a gyermeke felé is be kell töltenie azt a feladatát, amelyet az Úr az embernek az 1Móz 2,15-ben adott. Egyrészt – mint rá bízott termőföldet – művelnie és gondoznia kell gyermeke szívének talaját, másrészt a fenyítés eszközével őriznie is kell azt.

Újra és újra meglepődök azon, milyen sokan vannak, akiket alig dicsért meg az édesapjuk, ehelyett viszont egyfolytában kritizálta és lehordta őket. Egyre gyakrabban találkozom ugyanis olyan emberekkel, akik arról számolnak be, hogy az édesapjuk egy életre a fejükbe verte, hogy ők vesztesek, és soha semmi nem fog sikerülni nekik. El sem tudom képzelni, milyen lehet így élni. Egy lelkész persze sokféleképpen segíthet az ilyen nevelés következményeinek helyrehozatalában, de a legjobb, amit tehet, hogy rámutat a mi mennyei Atyánk valóságosan gyógyító szeretetére, hiszen ő messze többet tehet bármelyik embernél. Apákként azonban mindannyiunk felelőssége gondoskodni arról, hogy gyerekeink apai szeretetben, gyengédségben és megbecsülésben gazdag nevelésben részesüljenek.

Az istenfélő édesapa jó dolgokat plántál gyermeke szívébe. Elülteti:

- Krisztusba vetett hitének magvait;
- az igazság és jóság utáni vágyat;
- reményeit és álmait arról, milyen istenfélő férfivé vagy nővé válik majd az ő gyermeke;
- személyes meggyőződését arra nézve, hogy gyermeke minden szükséges ajándékkal és képességgel rendelkezik ahhoz, hogy hűen szolgálja az Urat – attól függetlenül, Isten milyen feladatra hívja majd el őt.

Egy keresztyén apának mindezeket úgy kell elültetnie gyermekeiben, hogy közben ő is megosztja saját szíve történéseit, odafigyeléssel, hittel és szeretettel táplálja a gyenge hajtásokat.

Az istenfélő apaság lényege éppen ebben áll: saját szívünk feltárása mellett nevelnünk kell gyermekeink szívét is. De mit tehetünk annak érdekében, hogy egy olyan szülő-gyermek viszony alakuljon ki közöttünk, amely ezt lehetővé teszi? Elsősorban meg kell értenünk, hogy a gyakran emlegetett és preferált „minőségi idő" nem helyettesítheti a gyermekeinkkel együtt töltött idő mennyiségét. Egyszerre kell tehát törekednünk arra, hogy minél több időt töltsünk gyermekeinkkel, s arra, hogy ez az időtöltés valóban hasznos is legyen.

S hogy milyen Isten által rendelt tevékenységeket kell megvalósítanunk ebben a közös időben? Meglátásom szerint négy egyszerű dologra kell odafigyelnünk: olvasás, imádkozás, munka és játék. Vagyis mindegyik gyerekemmel úgy szeretném ápolni a kapcsolatomat, hogy együtt olvassuk Isten igéjét, együtt imádkozzunk, együtt dolgozzunk és játszszunk.

Olvasás

A keresztyén nevelés első alappillére az apa Isten igéjéről való tanítása. Egyszerűen semmi nem helyettesítheti azt, hogy a gyermekeink tőlünk hallják Isten szavának igazságait, hogy rajtunk keresztül értik meg és alkalmazzák magukra az Úr üzenetét. (Ez természetesen semmit nem von le az édesanyák egyaránt fontos igei szolgálatának értékéből.)

Meg kell értened, hogy nem elegendő pusztán az, hogy elviszed a gyerekeidet a gyülekezetbe, vasárnapi iskolába, keresztyén táborokba vagy keresz-

tyén magániskolákba. Saját magad kell olvasnod és magyaráznod a Szentírást nekik. Nyilvánvaló, hogy az ige működését az életünkön keresztül is látniuk kell. De a közös igeolvasás és -tanulmányozás akkor sem maradhat el, ha épp lelki nehézségekkel küszködünk, és a saját megszentelődésünkön, keresztyénségben való növekedésünkön is van mit dolgozni.

Isten úgy beszél az Ő szaváról, mint ami „élő és ható" (Zsid 4,12), életet ad (Ézs 55,10–11), bölcsességre és tisztán látásra nevel (Zsolt 19,8–9). Elengedhetetlenül fontos tehát, hogy a Szentírás szerves része legyen mindennapjainknak, vagyis nem pusztán a Biblia rítusszerű olvasására kell törekednünk, hanem arra, hogy életet adó igazságait együtt tanulmányozzuk, és megbeszéljük azokat gyermekeinkkel.

Ha nem tudunk időt szakítani arra, hogy családként olvassuk együtt a Bibliát, érdemes elgondolkodnunk életünk fontossági sorrendjén. Bár a mai keresztyének többsége nem olyan családban nőtt fel, ahol napi áhítatot tartottak, mégis szükségszerű, hogy immár családfőként bevezessék és megszilárdítsák a családi áhítatok gyakorlatát. Nem feltétlenül egy gondosan kidolgozott beszédre kell gondolnunk, mintha valakinek értékelnie kellene minket. A család egyszerűen is összeülhet Isten igéjének olvasására, de szó lehet esetleg egy jó, igei alapokon nyugvó keresztyén könyvről is, amelyet követhet beszélgetés és imádság. (Különösen hasznos, ha a család énekelni is tud együtt.)

Néhány család esetében a legtermészetesebb időpont erre a reggeli, míg mások vacsora közben vagy után szánnak rá időt. Hosszabb idejű családi áhítatok általában hetente egyszer fordulnak elő, de rövidebb áhítatokat többé-kevésbé naponta kellene tartani. Az édesapának nem kell bibliatudósnak lennie, de a Szentírást olvasnia és tanítania kell a gyerekeinek. Amíg ezt hittel teszi, Isten igéje összeköti az apák és gyermekek szívét.

Imádkozás

A gyermeki szív apai pásztorolásának másik fontos útja az imádság, amikor a szülők gyermekeikért és gyermekeikkel együtt is imádkozva közösen járulnak Isten elé.

Az imádság – a Szentírás olvasásához hasonlóan – a hitbeli nevelés nem alkuképes része, hiszen ez közvetíti őszinte szeretetünket gyermekeink felé, és mutatja meg nekik, hogy mi is az Úr mindenek felett álló kegyelmére támaszkodunk. Gyermekeinknek úgy kell felnőniük, hogy hallják édesanyjuk és édesapjuk értük mondott imáit, s emellett gyakorlottakká kell válniuk a szülőkkel tartott imaközösségben is. Természetesen az említett imádságok jelentős részének Isten dicséretéről, illetve a családon kívüli emberekért való közbenjárásról kell szólnia, de az is fontos, hogy a szülők gyermekeik egyedi szükségleteiért is imádkozzanak. Ugyanis a gyerekeknek szükségük van arra, hogy szívből jövő imádságokat halljanak olyan dolgokért is, amelyek abban a pillanatban, időszakban az ő lelküket nyomja. Ez viszont azt jelenti, hogy ténylegesen ismernünk kell gyerekeinket, azokat a terheket is beleértve, amelyeket hordoznak, legyen az a kortársak nyomása, egészségügyi problémák, aggodalmak a dolgozatok miatt vagy barátaikkal való nehézségeik.

Egy napon beszélgettünk a lányommal egy olyan dologról, amely nagyon nyomta a szívét. Csalódottságában, – ami nemcsak a helyzetre irányult, hanem Istenre is – felkiáltott: *„Apa, tudom, hogy imádkozol értem, de akkor Isten miért nem válaszol az imádságaidra?"* Egyrészt nagyon bátorító volt, hogy a lányom észrevette, hogy az ő szívügyeiért is imádkozom, másrészt ez egy olyan kérdés volt, amellyel szívesen foglalkoztam.

Emellett nekünk, szülőknek is nyitottnak kell lennünk gyerekeink felé, hogy ők is imádkozhassanak értünk. Bár néha olyan felnőtteket érintő problémáink vannak, amelyekben a gyerekek egyáltalán nem érintettek, alapjaiban mégis ismerhetik ezeket a nehézségeinket. Elmondhatjuk nekik például így: *„Édesapa nehéz lelkipásztori döntések elé került, ezért imádkozzunk, hogy Isten adjon neki bölcsességet és segítse meg őt."* Vagy így: *„Édesapa éppen egy nehéz ügyön dolgozik a munkahelyén, amelyhez szüksége van Isten vezetésére és útmutatására."* Minden valós kapcsolat kétirányú, és ahhoz, hogy a gyerekeinkkel is szoros kapcsolatunk legyen, hozzá tartozik, hogy bevonjuk őket a saját kéréseinkbe, hogy az életünkhöz tartozó valódi szükségleteinkért ők is imádkozhassanak.

Munka

Harmadsorban, ha közelebb akarok kerülni a gyerekeimhez, együtt kell, hogy dolgozzak velük, vagyis segítenem kell őket minden feladatukban, célkitűzéseik elérésében.

Ez azt jelenti, hogy például az iskolai feladatok tekintetében nem csak magas elvárásainkat és kéréseinket kell közvetítenünk feléjük. Részeseivé kell válnunk gyerekeink tanulmányainak, segítenünk

kell őket a nehézségeikben, támogatást és bátorítást kell biztosítanunk számukra.

A más területekre vonatkozó törekvéseik is őszinte érdeklődést és odafigyelést kell, hogy keltsenek bennünk, amit konkrét tettekkel is alá kell támasztanunk. Ez azt jelenti, hogy segítünk összeírni a születésnapi ünnepségük meghívottjait, közreműködünk a fényképalbumuk elkészítésében, esetleg támogatjuk, ha egy verseny miatt fiunk rá szeretne dolgozni a karizmaira. Minél inkább részesei vagyunk gyermekeink munkájának, minél inkább odafigyelünk arra, hogy támogassuk és bátorítsuk őket, annál szorosabbra fűződik közöttünk a szeretet köteléke.

A kapcsolat kétirányúságára azonban itt is figyelnünk kell. Amennyire csak lehetséges, be kell vonnunk gyermekinket a mi munkánkba is. Ez természetesen nem az általában reggel 8-tól délután 4-ig tartó munkaidőnkre vonatkozik. Vonatkozik azonban a mindennapi házimunkára, a kerti teendőkre és a ház általános karbantartására. Az én gyermekeim – különösen a fiúk – nagyon élvezik, amikor segíthetnek nekem a ház körüli dolgokban. Mivel nem vagyok különösebben jártas ezen a területen, nehezebb türelmesnek lennem, amikor a gyerekeket is bevonom ebbe a munkába, akik természetesen még nálam is kevésbé jártasak benne. Mindent sokkal lassabbá és nehezebbé tesz, ha még őket is tanítanom kell. De hát mi ezzel a baj? A gyerekeimmel való kapcsolatom sokkal fontosabb a gyors előrehaladásnál, s azt éppen a közös munkával tudom erősíteni.

Játék

Végül pedig fontos, hogy az édesapák együtt is játsszanak a gyerekeikkel. Ez magába foglalja azt is, hogy mi kapcsolódunk be az ő játékaikba, de azt is, hogy bevonjuk őket a saját szórakozásainkba. Egyszerűen fogalmazva: minden családnak szüksége van közös, könnyed kikapcsolódásra, illetve arra, hogy megtanulják megosztani egymással az őket szórakoztató dolgokat.

Mindez a gyakorlatban persze nehezebben ment, amikor a gyerekeim még nagyon kicsik voltak, mivel nem volt könnyű az ő gyerekjátékaikkal játszanom, ami kétségkívül az én hiányosságaimat mutatja. De ahogy nőttek, néhány játékukat egyre érdekesebbnek találtam. A fiúk esetében ez többnyire a legóra vonatkozik. Tudnom kell minden legó járműről, amit készítenek, és fontos, hogy kifejezzem az érdeklődésemet is irántuk, hogy ezáltal is lehetőséget teremtsek arra, hogy elmagyarázzák nekem az alkotás összes apró részletét.

Ez a lányokra nézve is igaz. Néhány lányos játék persze egyáltalán nem vonzó az apukák számára, ennek ellenére mindig buzgó érdeklődést kell tanúsítanunk az iránt, amit lányaink éppen csinálnak, hagynunk kell, hogy élvezetesen meséljenek a babájukról és a játékkészleteikről. Így válunk a világuk részeivé, s kicsi szívük egyre közelebb kerül hozzánk.

Az a szilárd meggyőződésem, hogy ha a gyerekek nagyobbak lesznek, az egész család együtt társasjátékozhat majd, de szervezhetünk közös szabadtéri programokat is. A közös kikapcsolódások alkalmával közös élményeket szerzünk, amelyek által megerősödik bennünk a családi egység érzése.

Ezzel párhuzamosan az édesapáknak is be kell vonniuk gyerekeiket saját játékaikba – ami persze azt feltételezi, hogy nincsenek eleve bűnös vagy bűnre vezető érdeklődéseink. Én például, mióta az eszemet tudom, Boston Red Sox rajongó vagyok, de elsősorban időhiány miatt több mint tíz évig nem követtem a baseballt. Amikor viszont a fiaim alsó tagozatosok lettek, újjáélesztettem a Red Sox iránti érdeklődésemet, hogy a fiaimmal – és mára már a lányaimmal is – meg tudjam osztani ezt a lelkesedést. Így lett egy közös érdeklődésünk. A szezonban szinte minden este együtt ellenőrizzük az eredményjelzőn a csapatunk állását, követjük a kedvenc játékosainkat, és odaadó rajongókként együtt tapasztaljuk meg a szurkolók minden örömét és bánatát.

Az előzőekben leírt négy tevékenységi forma – olvasás, imádkozás, munka, játék – által tudom biztosítani, hogy aktív és közvetlen szerepet vállaljak a gyermekeim életében. Létfontosságú, hogy rendszeresen olvassam Isten igéjét a gyerekeimnek, és ők is olvassák azt velem. Egymás terheit hordoznunk kell imádságban, és együtt kell dicsérnünk az Urat. Emellett a gyermekeimnek szüksége van az én pozitív, bátorító részvételemre a munkájukat illetően, de arra is szükségük van, hogy az enyémben részt vegyenek. Végül pedig szükségünk van arra, hogy örömmel végzett könnyed kikapcsolódások által közös családi élményeket gyűjtsünk. Mindez persze időt igényel, de egyedül az idő az a valuta, amellyel megvásárolhatom a jogot arra, hogy azt mondhassam: *„Fiam, lányom, bízd rám a szívedet!”*

Fordította: Popovics Szidónia
http://www.ligonier.org/blog/4-ways-reach-childs-heart/

A szülők kötelességei

(6. rész)

J. C. Ryle

XIV. Úgy neveljétek gyermekeiteket, hogy folyamatosan emlékezzetek a személyes példaadás fontosságára.

A tanácsok, útmutatások, és utasítások nem sokat érnek, ha saját életviteletekkel nem lesznek hitelesítve. Gyermekeitek sosem hiszik el, hogy komolyan veszitek az ő engedelmességüket, ha cselekedeteitek ellent fognak mondani tanításotoknak. Tullotson érsek egyszer bölcsen megjegyezte: „Adj a gyermeknek jó tanítást és mutass ennek ellenére egy rossz példát, ugyanaz, mintha fejét az ég felé emelnéd, de kezét a pokol felé vinnéd".

Nagyon sokat tudunk a példa erejéről. Világunkban senki sem élhet magának, mi mindig hatással vagyunk környezetünkre: jó vagy rossz irányba, Isten vagy a bűn felé visszük az embereket. Az emberek látják a mi útjainkat, figyelemmel kísérik viselkedésünket, lesik életünket, és az, amit látnak, véleményük szerint, tükrözi gondolkodásmódunkat. Úgy gondolom, hogy a példa sehol sem nyom annyit a latba, mint a szülők és a gyerekek kapcsolatában.

Édesapák és édesanyák, ne feledkezzetek meg arról, hogy a gyerekek többet tanulnak szemeiken, mint füleiken keresztül. Semmilyen iskola nem képes olyan hatást gyakorolni jellemük formálódására, mint az otthon. A legjobb tanítók sem képesek szívükbe írni azt, amit ők elsajátítanak az otthoni tűzhely mellett. A gyerekek számára az utánzás sokkal nagyobb hatással van, mint az emlékezés. Sokkal nagyobb hatással vannak rájuk azok a dolgok, amiket látnak, azoknál, amiket hallanak.

Ezért legyetek óvatosak, hogy mit tesztek a gyerek jelenlétében. Igaz a mondás: „Az, aki gyermek előtt vétkezik, kétszeresen vétkezik". Törekedjetek arra, hogy Krisztus eleven üzenetei legyetek, akiket világosan olvashatnak családjuk tagjai. Legyetek az Isten Igéje, az imádság, a szolgálat, az Úr napja előtt hódolatteljes félelem példái. Legyetek példamutatóak beszédben, jellemben, törekvésben, visszafogottságban, hitben, kegyességben, áldás-mondásban, alázatban. Ne gondoljátok, hogy a gyerekek olyat fognak tenni, amit nem láttak tőletek. Számukra ti minták vagytok, és utánozni fognak benneteket. Döntéseitek és szavaitok, bölcs útmutatásaitok és jó tanácsaitok – mindezeket talán nem fogják érteni, de meg fogják érteni életeteket.

A gyerekek nagyon figyelmesek és hamar felismerik a képmutatást, gyorsan felmérik őszinte szavaitokat és érzelmeiteket, fürgén átveszik nézeteiteket és lépéseiteket. Gyakran lehet tapasztalni, hogy a fiú olyanná válik, amilyen az apja volt.

Emlékezzetek azokra a szavakra, amelyeket a győztes Cézár mindig elmondott harc közben a katonáinak. Ő sosem azt mondta, hogy *„Előre!"*, hanem azt, hogy *„Utánam!"* Így kell nektek is tennetek, amikor gyermekeiteket nevelitek. Ritkán veszik át azt a szokást, amit ti háttérbe szorítotok, és nem fognak azokon az utakon járni, amin ti magatok sem szerettétek végig menni. Ha azt prédikáljátok a gyermekeiteknek, amit magatok sem tesztek meg, olyan dolgokkal foglalkoztok, amely sosem fog előbbre jutni. Hasonlatos lesz az Penelopé kelméjéhez, amit egész nap font, de éjjel mindig szétbontott. Ezért az a szülő, aki gyermeket nevel, és nem jár elől jó példával, hasonlatos az olyan emberhez, aki az egyik kezével épít, de a másikkal rombol.

J. C. Ryle: The Upper Room: being a few truths for the times c. könyvéből fordította: Pápai Ernő

Biblia Kvíz gyerekeknek

ANDREA SCHOLTEN

A Bibliában nagyon sok olyan szereplő található, akiknek az élete elégedettséget vagy elégedetlenséget mutat. Töltsd ki az üres helyet minden mondatnál egy bibliai szereplő vagy csoport nevével, és írj egy „+”-t vagy „–”-t attól függően, hogy elégedettek vagy elégedetlenek voltak. Az első mondatnál megadtuk a helyes megoldást.

–

1. Káin áldozatot mutatott be a föld gyümölcséből. (1Móz 4,3-8)
2. Egy szegény _____ két fillért vetett a templom perselyébe. (Luk 21,1-4)
3. A _____ észrevették, hogy Izsáknak hatalmas állatállománya és számtalan szolgája volt. (1Móz 26,12-15)
4. _____ fiai ránéztek Jákob vagyonára, amelyet apjuktól szerzett. (1Móz 31,1)
5. _____ gyülekezetei nagyon szegények voltak. (2Kor 8,1-5)
6. _____ testvérei hallgatták az álmát. (1Móz 37,11)
7. _____ karjaiba vette Jézust. (Luk 2,25-32)
8. _____ és _____ Mózes házasságáról és vezetői szerepéről beszéltek. (4Móz 12,1-2)
9. Az asszonyok azt énekelték, hogy _____ megverte a maga ezrét. (1Sám 18,7-8)
10. _____ odalett a családja és minden vagyon egy nap alatt. (Jób 1,20-22)
11. _____ a bátyjai eladták rabszolgának. (1Móz 50,16-21)
12. _____ meglátta Márdokeust, a zsidót, amint a király kapujában ült. (Eszt 5,11-13)
13. A _____ és _____ figyelték Dánielt, hogy lássák, mikor vétkezik. (Dán 6,3-4)
14. A _____ Pilátus kezébe adták Jézust, hogy ítéletet mondjon felette. (Mk 15,10)
15. A _____ látták a sokaságot, amely Pált és Barnabást hallgatta. (ApCsel 13,45)

Fordította: Popovich Szidónia

http://hnrc.org/wp-content/uploads/2010/06/July-August-2015-final-lo-res.pdf

AZ EGYHÁZ KÉPMUTATÓKKAL VAN TELE?

R. C. SPROUL

Mintegy harminc évvel ezelőtt egy közeli barátom és kollégám, Archie Parrish, aki akkoriban a Megélénkülő Evangelizáció (Evangelism Explosion, EE) nevezetű program vezetője volt Fort Lauderdale-ben, kéréssel fordult hozzám. Elmondta, az általuk végzett több ezer látogatás során feljegyezték, hogy az emberek milyen válaszokat adtak a keresztyén hittel kapcsolatosan feltett kérdéseikre. Összegyűjtötték a leggyakrabban előforduló kérdéseket és ellenvetéseket, és ezekből kiválasztották az első tízet. Dr. Parrish felkért, hogy írjak egy könyvet az evangélizáló szolgálatban résztvevők számára arról, hogyan lehet ezeket a kifogásokat megválaszolni. Így született meg a *Megválaszolt kifogások (Objections Answered)* című könyvem, mely később *Miért higgyünk? (Reason to Believe)* címen jelent meg. A tíz legtöbbször felmerült ellenvetés egyike az volt, hogy az egyház tele van képmutatókkal. Akkor Dr. D. James Kennedynek ez volt erre a válasza: „Mindig van hely még egy képmutató számára." S figyelmeztette az embereket, hogy ha találnának egy tökéletes gyülekezetet, ne csatlakozzanak, mert tönkretennék azt.

A hipokrita (képmutató) kifejezés a görög színjátszás idejéből származik. A színészek által használt maszkokra vonatkozott, amelyek segítségével megjelenítették az egyes szerepeket. A színházat még ma is a síró és a nevető álarc jelképezi. Az ókorban bizonyos színészek több szerepet is játszottak, és a szerepváltást azzal jelezték, hogy a megfelelő maszkot az arcuk elé tartották. Innen származik tehát a hipokrizmus, azaz a képmutatás fogalma.

Nyilvánvalóan hamis az a vád, mely szerint az egyház tele van képmutatókkal. Azért mert egyetlen keresztyén sem éri el a teljes megszentelődést ebben az életben, s mert mindnyájan folyamatosan harcolunk bűneinkkel, még nem jogos a ránk kimondott ítélet. Az a személy képmutató, aki olyan dolgokat tesz, amelyekről azt állítja, hogy nem teszi. Az egyházat kívülről szemlélők azt látják, hogy a hívők keresztyéneknek vallják magukat, és mégis vétkeznek. Mivel észreveszik a bűnt a keresztyének életében, ezért hamar ítélkeznek fölöttük, és képmutatással vádolják őket. Ha valaki bűntelennek vallja magát, és kiderül, hogy mégsem az, az a személy valóban képmutató. Ezzel szemben egy keresztyén ember nem ítélhető el képmutatás vádjával egyszerűen azért, mert kiderül róla, hogy bűnös.

A fordított logika a következőképpen működik: Minden képmutató bűnös. János bűnös, tehát képmutató. Aki azonban ismeri a logika szabályait, tudja, hogy ez a szillogizmus nem érvényes. Ha a vádat, hogy „az egyház tele van képmutatókkal" egyszerűen megváltoztatnánk arra, hogy „az egyház tele van bűnösökkel", sietve elismernénk bűnös voltunkat. Tudomásom szerint az egyház az egyetlen

olyan intézmény, amely elvárja leendő tagjaitól: beismerjék bűnösségüket ahhoz, hogy csatlakozhassanak. Az egyház tehát bűnösökkel van tele, mert ez az a hely, ahová azok jönnek, akik megvallották bűneiket, s azokból megváltást találtak. Tehát ebben az értelemben az a tény, hogy az egyház bűnösökkel van tele még nem igazolja azt, hogy képmutatókkal van tele. Ismétlem, minden képmutatás bűn, de nem minden bűn csupán képmutatás.

Ha megvizsgáljuk a képmutatás problémáját az Újszövetségben, akkor láthatjuk, hogy azoknál merült fel ez leginkább, akik a legigazabbaknak vallották magukat. A farizeusok egy olyan csoportot alkottak, akik a bűnös tömegektől igyekeztek elhatárolódni. Kezdetben jó irányban haladtak, odaszánt, kegyes életre törekedtek, és Isten törvényének igyekeztek alávetni magukat. Amikor azonban a viselkedésük nem érte el eszményeiket, színlelésbe kezdtek. Igazabbnak mutatták magukat, mint amilyenek valójában voltak. Kifelé az igaz ember látszatát keltették, amely csupán arra szolgált, hogy elrejtsék alapvető romlottságukat.

Bár az egyház nincs tele képmutatókkal, kétségtelen, hogy a képmutatás bűn, amely nem korlátozódik az újtestamentumi farizeusokra. Ezzel a keresztyéneknek is harcolniuk kell. A hívők számára magasabbra van téve az erkölcsi mérce. Gyakran kellemetlenül érezzük magunkat, amikor kudarcot vallunk ezeknek a magas céloknak az elérésében, és hajlamosak vagyunk azt színlelni, mintha igazabbak lennénk, mint amilyenek valójában vagyunk. Ilyenkor tesszük fel a képmutatás álarcát, és ezért a bűnért Isten ítélete alá esünk. Ha a színlelés csapdájába esünk, lelkiismeretünk vészcsengőjének jeleznie kellene, viszsza kellene sietnünk a kereszthez és Krisztushoz, s meg kellene látnunk, hol rejlik a mi valódi igazságunk. Krisztusban kell ezt megtalálnunk, nem pedig egy arcunkat elrejtő álarcban. Abban az öltözetben, amely az Ő igazsága. Csak akkor lehet reménységünk, hogy megállhatunk a szent Isten előtt, ha hit által Krisztus igazságába öltözünk. S ez nem képmutatás. Ez a megváltásunkat jelenti.

Fordította: Popovich Szidónia

http://www.ligonier.org/learn/articles/church-full-hypocrites/

R. C. Sproul : Hamis békesség

Izrael hamis prófétáinak üzenete mindig a békéről szólt. Egy elképzelt, áhított, mindenki számára megnyugtató békéről – egy illúzióról. Békéről beszéltek, amikor nem volt béke, vagy ahogyan Luther nevezi, „test szerinti béke" volt csupán. Luther azt mondta, hogy ha az evangéliumot szenvedéllyel és alapossággal hirdetik, akkor az nem hoz békét. Valójában maga az Úr is ezt mondja: *„Ne gondoljátok, hogy békességet szerezni jöttem a földre; nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot."* (Mt 10,34) Ez nem azt jelenti, hogy fegyvert kell fognunk, hogy Isten országának fizikai határait tágítsuk. Békességre igyekvőknek, toleránsaknak, kedveseknek és türelmeseknek kell lennünk. Ha azonban a történelmet nézzük, láthatjuk, hogy Izrael igazi prófétái az igazságot szólták, és amikor ezt tették, mindig viszály alakult ki.

Valószínűleg soha nem volt egyetlen ember sem, aki annyi ellentmondást váltott volna ki, mint Jézus Krisztus. Az emberek vagy mellette, vagy ellene voltak. Ha az Apostolok Cselekedeteinek az első gyülekezetekről szóló beszámolóit olvassuk, ott is folyamatos és változatlan vitákat láthatunk, a viták középpontjában pedig maga az ige hirdetése állt. Az evangélium hirdetése olyan viszályokat váltott ki, hogy a zsidó közösség vallásos vezetői meg is tiltották az apostoloknak, hogy az evangéliumról tanítsanak, mivel számos háborúságot okozott és megosztotta az embereket.

Ma, az atombomba pusztítása után, a mi generációnknak már azt tanították, hogy a legnagyobb érték a béke, s a legnagyobb erény az ennek megőrzésére való törekvés. Ennek ellenére a világ legkülönfélébb részeire kiterjedő háborúkról hallunk. Belefáradtunk a napi vitákba, és abba, hogy emberek harcolnak és ölik egymást. Isten kegyelme az, hogy legalább a keresztyén eredetű egyházak nem kínozzák és égetik meg az embereket, ahogyan azt korábban tették. Az évszázadok során ugyanis megtanultunk együtt élni olyan emberekkel, akikkel nem értünk egyet – és ez a béke valóban értékes is. Napjainkra azonban már az a veszély fenyeget bennünket, hogy annyira túlértékeljük ezt a békét, hogy az elhomályosítja előttünk az evangéliumot, elferdíti annak tényleges üzenetét. Vigyáznunk kell arra, hogy mit nevezünk egységnek, s arra, hogyan beszélünk róla – különösen, amikor nincs is! Hajlamosak vagyunk ugyanis abban a tudatban élni, hogy nagyobb az egység, mint amilyen valójában.

Fordította: Filep Eszter

http://www.ligonier.org/blog/carnal-peace/

Karácsony

AZ ANGYALOK TOLMÁCSOLÁSÁBAN

R. FOWLER WHITE

A Szentlelken kívül az angyalok a legfontosabb szereplői annak a beszámolónak, amelyet Isten az Úr Jézus születéséről adott nekünk. Máté evangéliumában egy angyal jelentette be Józsefnek, Lukács evangéliumában pedig Máriának Jézus hamarosan bekövetkező születését. Lukács arról is beszámol, hogy angyalsereg vitte a hírt a pásztoroknak. Az angyalok karácsonyi eseményekben betöltött szerepét karácsonyi énekeink szerzői örökítették meg leginkább. Gondoljunk a következő énekekre: Csendes éj, Csillagfényes éjszakán, Dicsőség mennyben, Mennyből az angyal, Pásztorok, pásztorok, Krisztus Urunknak, Az Istennek szent angyala. Alapvetően az angyaloktól tanulhatjuk meg Jézus születésének a jelentőségét. Mi az, ami megbízható forrássá teszi őket? Az, hogy a menny Istenének jelenlétéből jöttek.

Mit tudhatunk meg tőlük az evangéliumi híradásokban Jézus születéséről? Az evangélisták négy kulcsfontosságú dolgot jegyeztek le.

Először is az angyalok „nagy örömet hirdettek" (Lk 2,10). Kinek van szüksége erre a „nagy örömhírre"? Mindazoknak, akik tudják: a bűn, a szenvedés és a halál lealacsonyította és megalázta őket. Azoknak, akik ki vannak téve a világ, a test és a Sátán támadásának, s szükségük van az örömüzenetre. Ismersz-e ilyen személyeket? Természetesen igen.

Máté evangélista is ismert ilyen bűnösöket. Például emlékeztet arra, hogy Jézus felmenői között volt Júda, aki rávette testvéreit, hogy Józsefet – öccsüket – adják el rabszolgának, s aki kicsapongó életéről is ismert volt. Jézus nemzetségtáblázatában szerepel Támár is, Júda kánaánita menye. Ő Júda felelőtlensége miatt – reménytelenül, mintegy prostituáltként – életet adott Júda két fiának, s így nem halt ki az a vonal, ahonnan a Messiásnak származnia kellett. Máté említ továbbá egy Ráháb nevű nőt is, aki kánaánita prostituált volt, de hitt Ábrahám Istenében, s megmenekült Józsué és kémei által Jerikó pusztulásakor. S Ruth, a moábita özvegy – a szégyenteljes vérfertőző Lót leszármazottjaként – is szerepel Jézus családfájában. Ott van továbbá Dávid király, aki egy parázna kapcsolat következményeként lett Salamon apja, és egy gyilkosságban is bűnrészes volt. Élete végén királysága összeomlott, és családja szétesett. Máté említést tesz továbbá a Júda utolsó királyi családjából származó Jekoniásról és testvéreiről, akiket fogolyként vitetett el Nabukodonozor.

Tehát Jézus (adoptált) ősei között voltak csalók, bitorlók, szajhák, vérfertőzésből és paráznaságból származók, száműzöttek és foglyok: a bűn és a halál vesztesei egytől egyig. Nem volt köztük sok bölcs, jómódú és nemes. Éppen erre mutat rá az angyalok híradása Jézus születésekor: ők a fent említett bűnösökhöz hasonlóaknak hozzák el az igazi nagy örömhírt. Helyesebben szólva az örömhír csak azoknak jó hír, akik tudatában vannak annak, hogy bűnösök. Ismét kérdezem, ismersz-e bárkit, akinek szüksége van erre? Legalább egyvalakit ismerned kell: ez pedig te magad vagy.

Másodszor, az angyalok üzenete „minden embernek” szólt (Lk 2,10). A Bibliában Isten úgy jelentette ki magát, mint aki nem részrehajló a bűnösök irányában. Megmenti azokat, akik rendelkeznek hatalommal, de azokat is, akik nem. Megszabadít nőket és férfiakat, szegényeket és gazdagokat, gyengéket és erőseket egyaránt. Megváltja a nem-zsidókat ugyanúgy, mint a zsidókat, törököket, irakiakat, palesztinokat, izraelieket. Megszabadítja a bennszülött amerikai indiánokat csakúgy, mint a dél-amerikai hegyi indiánokat, az afrikaiakat és az európaiakat. Tehát a Biblia Istene nem személyválogató nemzetiség, nyelv, státusz, nem, faj vagy egyéb megkülönböztetés tekintetében.

Az ószövetségi Jónás próféta nagyon elégedetlen volt attól a gondolattól, hogy Isten pártatlansága kiterjed még azokra az asszír gonosztevőkre is, akik bűnbánatot tartottak. Addig is elment, hogy azt mondta Istennek: *„Most azért, Uram, kérlek, vedd el az életemet, mert jobb meghalnom, mint élnem!”* (Jón 4,3) Te is meghalnál inkább, minthogy meglásd Isten megmentő munkáját? Ha így lenne, ne felejtsd el, mi történt Jónással! Emlékezz tehát arra, hogy az angyalok evangéliumi híradása „minden embernek” szólt!

Harmadszor, az angyalok Jézus születéséről szóló beszámolója utalt a személyére és munkájára is. Ő a „szabadító” (Lk 2,11). Az angyalok Krisztust „Jézusnak” nevezték (Mt 1,21). Ennek a névnek a görög megfelelője a héber „Joshua”, mely azt jelenti: „Jahve megszabadít”. S míg Mózes, Józsué és Dávid a népet a pogány ellenségeiktől szabadították meg, addig Jézus a bűnökből való szabadulást hozta el népének, megmutatva ezzel isteni mivoltát, mivel egyedül Isten az, aki megválthatja népét annak bűneiből (Zsolt 130,8).

A jászolban fekvő gyermek nemcsak „szabadító”, ő „Krisztus” is (Lk 2,11), Isten felkentje. Az utolsó próféta, aki Isten népét lelki szabadságra vezeti. Felkent főpap, aki saját magát mutatta be áldozatul, hogy elvegye a világ bűneit. Az igazi király, aki a bűn és a halál feletti uralomra kenetett fel, így népét megtisztítja és alkalmassá teszi az Istennel való közösségre.

A gyermek ugyanakkor Úr is (Lk 2,11), ő a velünk levő Isten (Mt 1,23), abszolút uralkodó mindenek felett, akitől, akiért, és aki által lettek mindenek. Ő a Fiú, aki *„[…] Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége Dávid trónján és királysága fölött”* (Ézs 9,6-7). Mindenek feletti Úrként ez a Jézus fogja felemelni az alacsony sorban lévőket és a megalázottakat hit által, ugyanakkor letöri a hatalmasokat, az öntelt bűnösöket.

Amikor az angyalok Jézus személyéről és művéről beszélnek, akkor azt üzenik nekünk, hogy van remény azok számára, akik a bűn sötétségének és a halál árnyékának földjén élnek, mert ő nagyobb, mint Ábrahám, Mózes, Józsué, Dávid vagy Salamon.

Az angyalok híradása végül „Isten dicsőségét” és „az emberek békességét” ünnepelte. Az angyalok Istent dicsőítették (Lk 2,14) Jézus születésének bejelentésével, mert benne az „Isten istensége” teljes nyomatékosságával, tökéletességével és kiválóságával megnyilvánult. *„Mert tetszett az Atyának, hogy benne lakozzék az egész teljesség”* (Kol 1,19). Tehát Jézusban az *„Úr szépsége”* (Zsolt 27,4) testesült meg.

Tűnődjünk el egy pillanatra Isten szépségén! A „szépség” szót nem sokszor használjuk az Úrral kapcsolatban, bár gyakrabban kellene ezt tennünk. A héber szó a Zsolt 27,4-ben Isten tökéletes gyönyörűségének a gondolatát fejezi ki, az ő személyes kívánatosságát. Egyedül benne található minden erkölcsi és lelki tökéletesség, kifogástalan arányban és harmóniában – pompás egyensúlyban, meglepő ragyogásban és teljes sértetlenségben. Mivel Jézus Isten *„[…] dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása”* (Zsid 1,3), ezért maga is kiváló, rendkívül ragyogó, legteljesebben szeretetre méltó és sugárzóan gyönyörű. Az angyali sereggel együtt dicsérjük mi is Istent így: *„Dicsőség a magasságban Istennek […]!* (Lk 2,14)

Az angyalok ezzel együtt az „ember békességét” is ünnepelték. Jézusban ugyanis az Istennel történő teljes kibékülés elérhetővé vált azok számára, akiken az ő jó tetszése nyugszik. Vajon ez rád is érvényes?

Az apostolokkal együtt az angyalok Krisztus születésekor ezt nyilatkoztatták ki azoknak, akik megtérnek és hisznek az evangéliumban: *„Ki vádolja Isten választottait? Isten, aki megigazít. Ki az, aki kárhoztat? Krisztus, aki meghalt, sőt aki fel is támadt, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk.”* (Róm 8,33-34)

A lelkiismereted nyugtalan és bizonytalan Isten előtt? Az apostolokkal együtt a karácsonyi angyalok újra kijelentik: *„Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Általa szabad utunk van hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk […]”* (Róm 5,1-2) *„Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat*

nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül." (Zsid 4,16)

Az angyalok beszámolójában tehát megtaláljuk az örömhírt, mely „minden embernek" szól, mely örömhír Jézus személyéről és művéről tudósít, valamint arról, ahogyan az angyalok ünneplik Isten dicsőségét és az ember békességét.

Gondolkodjunk el végül az angyalok örömén! Az ő örömük több, mint a mi mindennapi apró-cseprő örömeink. S ez nem saját üdvösségük, hanem a mi üdvösségünk feletti öröm, mely felbuzog az idők kezdetétől, a teremtéstől kezdve, és majd beteljesedik Krisztus ezeréves birodalmában.

Igen, a kerubok, szeráfok, arkangyalok és minden más rangú angyalok, akik a teremtés során énekeltek (Jób 38,4-7), mind jelen voltak ősatyánknak, Ádámnak a teremtésekor és bukásakor is. Igazából az egyikük, egy Lucifer nevű kerub, aki fellázadt Isten ellen, kígyó alakját öltve magára megkísértette Ádámot a bűnnel, s ezzel ítéletet hozott az egész emberiségre. Akkor is ott voltak az angyalok, amikor Isten száműzte a bűnös Ádámot, Évát és a kígyót az Éden-kertből. Közülük azok, akik engedelmesek maradtak, elfoglalták őrhelyeiket az élet fájához vezető úton, és figyelték, ahogy Isten kiűzte az embert, a feleségét és a kígyót a kertből. Jelen voltak a szent sátorban és a templomban, képmásaik bele voltak szőve az ott lévő tárgyakba, jelképesen őrizve a szentek szentjét attól, hogy a bűnösöktől beszennyeztessenek. Ott álltak, nézve, figyelve, vágyódva arra, hogy megláthassák Isten kegyelmének diadalát, amikor eljön, hogy megszülessen abban a Megváltóban, aki megszabadíthatja népét a bűntől és a haláltól. Ott voltak Betlehemben, beszéltek Józsefhez, Máriához és a pásztorokhoz. Szólnak hozzánk is, mivel a Szentlélek beszél szavaik által az Írásokban. S figyelnek minket, hogy megláthassák Isten kegyelmének a győzelmét bennünk.

Ezen a karácsonyon bizonyosodj meg arról, hogy mindezt megértetted! Emlékezz arra, amit az angyalok, e mennyei hírnökök elmondtak nekünk, bűnösöknek Jézusról és az ő születéséről! Osztozz az angyalok örömében, de ne felejtsd el, kegyelemből, a Jézusba vetett hited által lehet ez a tiéd, az által a hit által, amely megmentett téged bűneid kötelékéből!

Fordította: Némethné Orbán Mária
http://www.ligonier.org/learn/articles/christmas-according-angels

HOZZÁÁLLÁS

Ma beköltözött az idősek otthonába egy 92 éves apró termetű, egyenes tartású idős hölgy, aki minden reggel 8 órára felöltözve készen áll az új napra, a haja ügyesen és divatosan feltűzve, sminkelve, habár gyakorlatilag vak. A férje, aki 70 éven keresztül volt a házastársa, nemrégiben meghalt, ezért volt szükség a költözésre.

Az otthon várójában türelmesen üldögélve várt több órán keresztül, mindenkire kedvesen mosolyogva, amikor végre szóltak neki, hogy készen áll a szobája.

Amint járókeretével a felvonó felé manőverezett, szóban igyekeztem leírni az apró szobácskát, beleértve a rövid függönyöket, amik az ablaka előtt lógtak. „Nagyon tetszik", mondta a 8 éves gyerek izgatottságával, aki most kapott új kiskutyát.

„Mrs. Jones, még nem is látta a szobát… csak várjon." „Ennek semmi köze az egészhez" - válaszolta. „A boldogság olyasvalami, amit előre el kell dönteni. Hogy tetszik-e a szobám vagy sem, nem függ attól, hogy hogy van berendezve a szoba… Csak azon múlik, hogyan rendezem el a gondolataim. Már eldöntöttem, hogy szeretni fogom.

Ez egy döntés, amit minden reggel meghozok. Van egy választásom; az egész napot az ágyban tölthetem számon tartva minden testrészem, ami nem működik, vagy kikelhetek az ágyból, és hálás lehetek azokért a testrészeimért, amik még működnek. Minden nap egy ajándék, és amíg kinyithatom a szemeim, az új napra fogok figyelni, és a boldog emlékekre, amelyeket félretettem… az életemnek erre a szakaszára."

Az idős kor olyan, mint egy bankszámla… azt tudod csak kivenni belőle, amit beletettél. Az én tanácsom tehát az lenne, hogy tegyél el sok boldogságot az emlékek bankszámlájára.

Fordította: Somogyi Viktória
http://www.emailministry.org

Az egyetem nem megváltoztatja a szívedet, hanem felfedi azt

Sammy Rhodes

Minden nyáron ugyanaz történik az email fiókommal: megtelik olyan szülők, ifjúsági lelkészek, idősebb testvérek leveleivel, akik arra kérnek, figyeljek a gyerekeikre, amikor szeptemberben az egyetemre kerülnek.

Mindannyian ugyanazt akarják, hogy a szeretett tizennyolc éves fiatal bekapcsolódjon az egyetemi szolgálatba, és növekedjen a hitben. A probléma csak az, hogy a legtöbb esetben a szeretett tizennyolc évesek teljesen mást akarnak.

Mit akarnak ők? Ez az a kérdés, amit az egyetemi szolgálatom nyolc éve alatt mindig felteszek magamnak, és mindent magában foglal, amit az egyetemi szolgálattal kapcsolatban szeretek vagy éppen gyűlölök. Az egyetemisták – vagyis az általában tizennyolc és huszonkét év közötti fiatalok –, nem azt teszik, amit a szüleik akarnak, hanem igyekeznek kitalálni, hogy mi az, amit ők akarnak. Ez pedig egy izgalmas, őrjítő, elcsüggesztő és kimerítő vállalkozás.

Vannak, akik keményebben próbálkoznak, mint mások. Vannak, akik úgy gondolják, hogy már tudják, mit akarnak. Bárhogy is legyen, ehhez idő kell. Közülük néhányan felismerik ugyan, hogy az idő milyen értékes, de ehhez a felismeréshez is hibák sora vezet.

A felnőtté válás drámája

Kevesen fogalmazták meg jobban, hogy mit jelent egyetemistának lenni, mint Christian Smith, a Notre Dame-i Egyetem szociológiaprofesszora. Ezt írja:

„Bizonyos értelemben életünk egyik szakasza sem hasonlítható a felnőtté válás időszakához. A fiatal felnőtteknek gyakran összetett, sokrétű, nagy és sokszor váratlan változással kell szembenézniük. Elköltöznek otthonról, aztán visszaköltöznek, majd újra azt tervezik, hogy elköltöznek. Egyetemre mennek, amit aztán gyakran otthagynak, esetleg szakot váltanak, vagy egy félévnyi szünetet tartanak, hogy közben pénzt keressenek, néha lediplomáznak, néha nem. Építészetet akarnak tanulni, majd utálják az építészetet, ezért büntetőjogra váltanak, vagy valami egészen más szakterületet választanak. A szüleik különválnak, kibékülnek, elválnak, újraházasodnak. Munkát vállalnak, kilépnek, másik munkát találnak, előrelépnek. Új barátokkal találkoznak, régi barátaik megváltoznak, még több új emberrel találkoznak. Új szobatársaik lesznek, de nem jönnek ki egymással, ezért új helyre költöznek. Biztosítást kötnek, összetörik az autójukat, majd törlik a biztosítást, s ezentúl autót bérelnek. Megtalálják a lelki társukat, belebonyolódnak egy kapcsolatba, a lelki társ dobja őket, összetörnek. Hisznek abban, hogy a szexnek csak az igazán jelentős kapcsolatokban van helye, majd ennek ellenére cselekszenek, amiért dühösek lesznek magukra, s ezután jelentőségteljes kapcsolatok keresésébe kezdenek. Cigiznek, majd le akarnak szokni, ami megy is néhány napig, de aztán újrakezdik. Ezek a dolgok is azt mutatják, hogy a felnőtté válók számára nem sok minden biztos és hosszan tartó az életben."[1]

Ha végigolvastuk a fenti sorokat, világosan láthatjuk, hogy az egyetemisták alapvetően két kérdésre próbálnak választ találni: arra, hogy *Szeretnek-e engem?* és arra, hogy *Járhatom-e a saját utamat?* A szülők – ki jobban, ki kevésbé – meg is próbálnak választ találni rá, de ebben az életszakaszban a fiatalok úgy érzik, hogy itt az idő, hogy immáron saját maguk válaszolják meg ezeket a kérdéseket. Más szóval, minden egyetemista két központi szál mentén kezdi

1. Christian Smith: Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults 34.o. (Oxford University Press, New York 2009)

futtatni önálló élete történetét: 1. Hol lesz az a hely, ahol megtalálja a szeretetet? 2. Hogyan tanul meg valami önmagánál nagyobb dolog miatt élni?

Egyetlen diák sincs biztonságban

Woody Allen egyik híressé vált mondata szerint „a szív azt akarja, amit akar", vagyis a problémák nem abból fakadnak, hogy vágyunk dolgokra, hanem abból, hogy mi az, amire vágyunk, illetve hogy miért vágyunk rá. Szívünk egy megbízhatatlan, szeszélyes dolog, és leginkább ez az, amit az egyetemi élet felfed. Ahogyan Paul Tripp mondaná[2]: tévedés azt hinni, hogy az egyetem megváltoztatja a szívünket; az igazság az, hogy csak felfedi azt, milyenek is vagyunk valójában. Tehát elsősorban nem a világiasság vagy az erkölcstelenség az, amitől valóban félnünk kell. Jézus azt mondja, hogy a szívünk hajlamos rossz dolgokra vágyni, rossz helyeken lehorgonyozni. E helytelen vágyak betöltése közben pedig nem teszünk egyebet, mint Jézustól menekülünk, holott valójában épp őt keressük.

C. S. Lewis[3] ezt írta saját szívéről: „Amikor először vizsgáltam meg magamat komolyan, olyasmit találtam, ami megdöbbentett: buja, testi vágyak tengere, őrült célkitűzések, gyerekes félelmek és gyűlölet volt benne. A nevem légió volt." Távol állt Lewistől, hogy egy rossz, morbid, önmagát túlzottan elemezgető ember legyen, mégis így vált keresztyénné. Meglátta, hogy mennyire nagy szüksége van a Megváltóra, Krisztusra, aki nem az egészséges, hanem a beteg szívek miatt jött a földre.

Az előzőek fényében akkor kizárólag az újonnan érkezett elsőévesek – akik eddig teljes „biztonságban" voltak az egyetemi-kollégiumi élettől – az egyedüliek, akik még tiszta szívűek? Az ige tanítása szerint ez a kérdés értelmetlen: senki sincs biztonságban. Még a középiskolai éltanuló, az ifjúsági csoport hőse, aki mindig megfontoltan, korát meghazudtoló érettséggel gondolkodott és viselkedett, sincs biztonságban. Még ha mindenki bizonyos is lenne afelől, hogy ő valóban, minden tekintetben kiváló, Jézus szerint akkor sem lenne feltétlenül az. Ezek a példás viselkedésű fiatalok ugyanis gyakran csak a tanáraiktól, szüleiktől, lelki vezetőjüktől, esetleg más felnőttektől kapott elismerések miatt olyanok, amilyenek. Valójában azonban Jézusnál jobban szeretik azokat a jól elvégzett, vallásos cselekedeteket, amelyektől egyszerre érezhetik magukat mindenki másnál istenfélőbbnek és jobbnak.

Mit tegyünk egy megtört szívvel?

Jól ismerem ezt az állapotot, mivel én is átestem rajta. A – saját szemében legalábbis mindenképpen – hősként nyilvántartott végzős középiskolás, aki szerette, ha elismerik, most hirtelen egy magányos elsőéves egyetemista lett, aki bár mindenkinél jobbnak gondolja magát, mégis fél attól, hogy bárki is igazán megismerje. Egy antiszociális pillangó, aki szereti önigazult szárnyait lebegtetni, és azt gondolni, hogy repülése saját teljesítményének eredménye, nem pedig Isten ajándéka.

De mit tehetünk egy ilyen összetört szívvel? Nem egy romantikus értelemben összetört szívvel, hanem egy olyannal, amilyet közülünk is sokan hordoznak magukban: egy bukás miatt darabokra törttel.

Jézus az egyetlen, aki meg tud gyógyítani egy megtört szívet. Az egyetlen, aki meg tudja tölteni azt. Az egyetlen, aki megújíthatja. Az egyetlen, aki megelégítő módon válaszolhat arra a két kérdésre, aminek megválaszolására fájdalmasan vágyunk. Igen, szeret téged – annyira, hogy hiába ismeri szíved minden sötét pontját, mégsem akar elengedni.

Nem járhatsz a saját szíved szerint! Szívünk ugyanis könnyen vágyik rossz dolgokra, esetleg jó dolgokra, de rosszul vagy rosszkor. Ő eléggé szeret bennünket ahhoz, hogy kellőképpen kiábrándítson önmagunkból, tanítson, megváltoztasson.

Fiataljainknak arra van szüksége, amiről Jézus Máriának beszélt: olyan szívre, amely őbenne talál nyugalmat. A nyugtalan szívek öntelt és önigazult roncsokat eredményeznek. Egyedül a Jézusban megnyugvóak tudják elhordozni az élet minden izgalmát, fájdalmát, viszontagságát, mivel nekik békességük van azáltal, hogy életük biztonságban van Jézussal odafent.

A szív nem azt akarja, amire vágyik. Még ha nem is tudja, vagy ha harcol is ellene, de valójában Jézus az, akit akar.

Fordította: Filep Eszter

http://www.desiringgod.org/articles/college-doesn-t-change-your-heart-it-reveals-it

2. Paul David Tripp: Instruments in the Redeemer's Hands: People in Need of Change Helping People in Need of Change (Resources for Changing Lives) (P & R Publishing, New Jersey 2002)

3. C. S. Lewis: Surprised by Joy: The Shape of My Early Life (Harcourt, Brace, Jovanovich, New York 1966)

HÍREK INNEN-ONNAN

Curcubet Gábor és Gabriella

A média torzításai és az alaszkai hadroszaurusz

„Ha valóban létezett Noé özönvize, akkor miért nem találjuk a bizonyítékait?" – teszik fel az ésszerű kérdést a szkeptikusok. Ezzel a kérdéssel bombázzák naponta a kreacionistákat azok, akiket a tömegtájékoztatás és a tudományos adások félrevezettek. Sokan úgy gondolják, hogy ezzel már meg is adták a választ. A kérdésre adott válasz azonban inkább valami igen frappáns dolog: bizonyítékok léteznek, mégpedig lépten-nyomon. A tömegtájékoztatás azonban – szokásához híven – torzítva tájékoztat.

A *The Guardian* c. lap 2015. szeptember 22-i számában közöltek egy hírt, miszerint Alaszka partjainál kiástak egy kacsacsőrű dinoszauruszfajtát. A dinoszauruszfajta teljes épségben megmaradt, és az eredeti tudományos közlés szerint „nem fosszilizálódott", nem kövesedett meg. Ezzel szemben az *Associated Press* (AP) hírügynökség már úgy adta le a hírt, hogy: *„Egy kedden közölt tudományos dolgozat szerint az alaszkai Colville folyó mentén talált fosszilizálódott csontok egy különálló kacsacsőrű dinoszauruszfajtától származnak"*.

Az ügynökség közölt tehát egy hírt, amelyből kihagyta a lényeget, és megváltoztatta a tényeket. Ugyanebben a cikkben írták, hogy a lelőhely felfedezője, Robert Liscomb kezdetben (1961) azt hitte, hogy csak egyszerű bölényleletekre talált, s emiatt a csontokat csak két évtized múlva vizsgálták meg alaposabban, s csupán ekkor azonosították azokat mint dinoszauruszleleteket. Tehát miközben a hírügynökség részletesen beszél Liscomb tévedéséről, nem beszél annak okáról: a csontok nem voltak fosszilizálódva.

Ott van tehát egyrészről a tény és a tudományos közlés, másrészről pedig a közmédia torzítása. Mindezt pedig még azzal tetézhetjük, hogy az ügynökség közlése a csontok épségét a faggyal magyarázza, holott a dinoszaurusz elhullásának idején azon a területen még nem volt fagy.

Az eredeti közlés arról is beszél, hogy a lelőhelyen rengeteg csontot találtak szétszóródva, ami arra enged következtetni, hogy igen nagy víztömeg egyszerre csapott le az állatokra. A tudósok megfigyelése szerint tehát a „friss csontokat" hirtelen áramló nagy víztömeg temette be, ami egyértelműen beleillik a Bibliában leírt özönvíz történetébe.

Amellett, hogy ez a lelet megerősít bennünket keresztyén hitünkben, s a Biblia igaz voltába vetett meggyőződésünkben, arra is megtanít, hogy a média közléseit ne vegyük készpénznek. Ha lehetőségünk van rá, olvassuk el az eredeti tudományos közlést vagy éppen a teljes munka iratanyagát, hogy jobb képet alkothassunk! Ugyanakkor arra is bátorít bennünket, hogy a *„vannak-e az özönvíznek látható bizonyítékai?"* vagy ehhez hasonló kérdésekre nyugodt szívvel válaszoljuk: *„Igen, lépten-nyomon vannak"*.

Csodálatos a mi szemeink előtt

Sepsiszentgyörgyön a Málik József utca 6. szám alatt áll az az épület, ahol már tíz éve gyülekeznek el- és meghívott emberek. Itt találkoznak, épülnek és építenek. Itt áll az a ház, amely a szemnek is szép, erős alapja, biztos oldalai és fedele van, de ami ennél is fontosabb: része egy másik, nagyobb háznak, amely szemmel nem látható – Krisztus egyházának. *„Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemeinkben."* (Zsolt 118, 23)

Ezen épület elkészültének és használatba vételének 10. évfordulóját ünnepeltük 2015. szeptember 26-án. Több helyről – Vulkánból, Csíkszeredából, Székelyudvarhelyről, Parajdról, Szovátáról, Erdőszentgyörgyről, Marosvásárhelyről, Kolozsvárról – gyűltünk össze, s örvendeztünk együtt azon a kedves őszi napon.

Az ünnepi alkalmak során megerősödtünk abban, hogy Krisztusban szilárdan állunk, s nem megroskadt fal és düledező kerítés (Zsolt 62) csak a mi hitünk, még akkor sem, ha az ellenség folyamatosan és szívesen romba döntené. Köszöntések, bátorítások, hálaadások, imák, személyes visszaemlékezések, énekek és kórusművek hangzottak el a testvérek, barátok, ill. egyházunk lelkészeinek ajkáról.

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy ezen a különleges napon megemlékezhettünk az Ő jóságáról, hogy visszanézhettünk a megtett útra, amit már bejártunk, de előre is tekinthettünk arra, amit még nem látunk, de amit az Ő tervei szerint hisszük, véghez visz. Tudjuk, hogy az Úr csodásan működik.

Szabad-e a keresztyénnek jogaiért síkraszállni?

Sikó Mihály

A keresztyénséggel kapcsolatban sok és sokféle téves elképzelés él az emberek fejében. Egyik ilyen téves elképzelés az, hogy mivel a keresztyének alázatosak, soha nem tanúsíthatnak ellenállást, soha nem mondhatnak nemet, soha nem harcolhatnak jogaikért, mindig, mindent el kell fogadniuk, mindenbe bele kell törődniük. A Szentírás azonban (és számos azon kívüli példa is) rácáfol erre.

Gondoljunk Pál apostol római hatóságok előtti kihallgatására, és az ott tanúsított tiszteletteljes, de határozott fellépésére (ApCsel 25,1-12)! Pált a Jeruzsálemből érkezett zsidók súlyos vádakkal illetik Cézáreában, Fesztusz tiszttartó előtt, csakhogy vádjaikat nem tudják bizonyítani. Mindenképpen ki akarják azonban harcolni, hogy Fesztusz vitesse Pált Jeruzsálembe, ami minden valószínűség szerint az apostol halálát jelentette volna. Pál tudja ezt és – mert római állampolgár is (ApCsel 22,25-26) – a császárra apellál. Fesztusznak nincs mit tennie, biztosítania kell Pálnak a császár előtti védekezést.

Mi indokolhatta hát az apostol nyugodt, félelem nélküli magatartását? Elsősorban bizonyára az Isten ígéreteibe vetett bizodalma (maga az Úr mondta neki, hogy Rómában is bizonyságot kell tennie) és tiszta lelkiismerete, de – ezen túl állampolgári jogainak pontos ismerete is. Tudta, hogy mint római polgárnak jogában áll császári kihallgatást kérni, és élt is ezzel a jogával. Ha nem így tesz, nem lett volna esélye túlélni ezt a válságos helyzetet.

A keresztyénség tehát nem egyenlő a mindenre bólogatással, a gyávasággal és végképp nem a tudatlansággal. Ha ez így lenne, soha nem lettek volna olyan keresztyének, mint például William Wilberforce (1759-1833) angol politikus, aki a parlament tagjaként sok-sok éven át harcolt az afrikai „feketék", a rabszolgák felszabadításáért – méghozzá eredményesen!

De hadd osszak meg az olvasóval egy személyes élményt is, ami kapcsolódik a témához. Bizonyára sokan értesültek már arról az új törvényről, mely szerint Magyarországon 2015 szeptemberétől minden 3. életévét betöltött gyermeknek minimum négy órát kell óvodában töltenie naponta. Felkerestem három óvodát, beszélgettem az óvodavezetőkkel, és rákérdeztem a felmentés lehetőségére. Miután félmondattal elismerték, hogy a gyereknek otthon a legjobb helye (ha az egy gondoskodó, szeretetteljes otthon), jó hosszan arról próbáltak meggyőzni, hogy a gyereknek mégis óvodában a helye, mert ezt a törvény írja elő és én szülőként nem tudom eldönteni, hogy mi jó a gyermekeim számára.

Az ember ilyenkor megilletődik, pláne, ha törvényekre hivatkoznak, és nagyokat nyel. Közben azonban érzi, hogy ez nincs rendjén. Egy törvényhozónak, s egy óvodavezetőnek több joga volna a gyermekeim fölött dönteni, mint nekem?! De hát „egyszerű emberként" mit tehetünk? Ha ez a törvény, akkor ez a törvény, mese nincs, engedelmeskedni kell.

Vagy mégis tehetünk valamit? Igen. Imádkozzunk, aztán olvassuk el azt a bizonyos törvényt, Magyarország alaptörvényének a szülői jogokat érintő passzusát és az emberi jogok nyilatkozatát. Röviden: kezdjünk el megismerkedni az állam és a nemzetközi egyezmények által biztosított jogainkkal.

Rászántam néhány órát e törvények tanulmányozására, beszélgettem hasonló helyzetben lévő szülőkkel, s kiderült, hogy gyermekeink otthoni nevelésének ügye nem veszett ügy. Az alaptörvény világosan kimondja, hogy minden szülőnek jogában áll megválasztani gyermeke számára azt a nevelési formát, amit akar (ezen persze nem szélsőséges alternatívákat kell értenünk).

Jogaink ismeretében tehát, lehetünk határozottak és élhetünk törvény adta jogainkkal.

Természetesen, mint ahogyan minden más témában, úgy a jogainkért való síkra szállás ügyében is igaz (bármilyen területet is érint), hogy az éremnek két oldala van.

Határozottság és alázatosság – a kettő nem feltétlenül áll egymással ellentétben. Semmi sem bizonyítja ezt jobban, mint magának Jézus Krisztusnak az élete, jelleme, szolgálata. Ő egyszerre volt állhatatos és alázatos. Pál apostol minden bizonnyal tőle tanult szilárdságot és szerénységet, kitartást és méltóságteljes viselkedést.

Jómagam gyakran észleltem már, hogy amit határozottságnak véltem, arról kiderült, hogy merő nagyképűség, pökhendiség, ami szöges ellentétben áll a keresztyén magatartással. Nem árt szemünk előtt tartanunk azt, hogy nem kell a végsőkig harcolnunk jogainkért, különösen akkor nem, ha az ügy nem

érinti, vagy nem egyértelműen érinti Isten dicsőségét. Ugye, milyen „határozottak”, kitartóak tudunk lenni, ha valami az önérzetünket, a pénztárcánkat, vagy mondjuk a forgalmi szabály által biztosított ún. „elsőbbségünket” érinti? Ez azonban nem az Isten szerint való „megállás az igazságért”, nem Isten országának ügyét, és embertársaink jólétét szolgálja, hanem a saját „igazunkat”, büszkeségünket.

Jó lenne belátnunk azt is, hogy nem harcolhatunk bármilyen eszközzel és módszerrel jogaink érvényesítéséért, csak olyanokkal, amelyek összhangban vannak Isten szentségével és szeretetével. (Jusson eszünkbe: a cél nem szentesíti az eszközt!)

Sőt, Isten igéje arra is példát, tanítást ad, hogy nem kell minden alkalommal, mindenképpen élnünk jogainkkal. Késznek kell lennünk ezekről lemondani is, pl. bizonyságtevés és/vagy egyéb fontos okok miatt. Késznek kell lennünk Istenre bízva magunkat olykor (vagy akár gyakran) elfogadni jogsértéseket, igazságtalanságokat, alázattal elviselni és nem megtorolni jogaink sárba tiprását. Nem kelhetünk ki a képünkből, nem gyűlölködhetünk, nem „ordibálhatjuk le” mások fejét, nem mondhatunk valakiről tücsköt-bogarat, azért, mert egy adott helyzetben nem tartotta tiszteletben emberi, állampolgári jogainkat.

Nézzük csak, mit mond az Úr Jézus a Mt 5,39-44-ben?!!

„Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. És aki téged egy mérföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. Aki tőled kér, adj néki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.”

Összegezve: a keresztyén nem mindenbe belenyugvó, gyáva, ingadozó, bizonytalankodó ember. Istenben bízva, alázatos lélekkel ugyan, de határozottan harcolhat, különösen azon jogaiért, amelyek közvetlenül vagy közvetve Isten dicsőségét, Isten országát, gyermekeinek istenfélelemben való nevelését, vagy a segítségre szorulók jogait érintik. Az Úr adjon mindannyiunknak felelősségteljes hozzáállást és alázattal párosított határozottságot ehhez!

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG MÁSODIK SZÁZADA

1. A második század az apostoli atyák kora. Az apostoli atyák azok a férfiak, akik személyesen ismerték az apostolokat (vagy az apostolok közül némelyeket). Többségük a II. sz elejére „letűnt a színről”, kivéve azokat, akik János apostol tanítványai lehettek. Írásaik betekintést adnak Róma, Kis-Ázsia, Szíria, Görögország egyházainak belső és külső nehézségeibe, küzdelmeibe, az akkor élt keresztyének életébe, hitébe. Nagy igyekezettel próbálták az egyház egységét megtartani.[1]

Kelemen[2], aki a római gyülekezet egyik vezetője volt (a hagyomány neki tulajdonítja a korintusi gyülekezetnek Kr.u. 96 táján írott levelet, habár a szöveg nem említi nevét) szükségesnek tartotta a keresztyén papság rendezett utódlását. A püspök és a presbiter Kelemen szóhasználatában – akárcsak az Újszövetségben – ugyanazt a személyt jelenti.

Antiochiai Ignác Antiochia püspöke volt, mialatt Rómába vitték (ott szenvedett vértanúságot), levelet írt az öt kisázsiai és a római gyülekezetnek, illetve Polikárp szmirnai püspöknek. A vértanúságra felkészülten üzeni a római gyülekezetnek: *„Minden egyháznak megírom és mindenkinek meghagyom, hogy önként halok meg Istenért … Isten gabonája vagyok, akit a vadállatok fogai őrölnek meg, hogy Krisztus tiszta kenyerének bizonyuljak.”*[3]

Polikárp – hosszú éveken át Szmirna püspöke, ifjúkorában János apostol tanítványa[4] – ugyancsak vértanúként halt meg. A római kormányzó megpróbálta rávenni, hogy átkozza meg Krisztust szabadu-

1. Vanyó László (szerk.): Apostoli atyák 4.o., elektronikus változat. (Szent István Társulat 1980)
2. Római Szent Kelemen Kr.u. 90 körül volt Róma püspöke/nem azonos Alexandriai Kelemennel, akinek teljes neve: Titus Flavius Clemens/.
3. Vanyó László (szerk.): Apostoli atyák 98.o., elektronikus változat. (Szent István Társulat 1980)
4. David W. Bercot/editor/: A Dictionary of early Christian Beliefs 526.o. (Hendrickson Publishers)

lása fejében, de ő így felelt: *„Nyolcvanhat esztendeje szolgálok neki, és nekem semmi rosszat nem tett. Hogyan káromolhatnám királyomat, megváltómat?"*[5]

Az apostoli atyák írásai átmenetet képeznek az Újszövetség és az apologéták között. A Didakhé, azaz a tizenkét apostol tanítása a legrégebbi fennmaradt szertartáskönyv. Egyebek mellett a keresztségről is beszél: *„A keresztségre vonatkozóan pedig így kereszteljenek: miután mindezeket előtte elmondtátok, élő vízben kereszteljetek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevére. Ha nem áll rendelkezésre élő víz, keresztelj más vízben; ha lehet hidegben, ha nem, melegben. Ha egyik sem áll rendelkezésre, háromszor önts vizet a fejre, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevére."*[6]

2. A második század az apologéták (hitvédők) és korai egyházatyák kora is. Általuk érthetjük meg az I. sz-i apostoli egyház II. sz-i ókatolikus egyházzá válását. Az apologéták írásai a keresztyén hit pontosabb, tisztább megfogalmazását adák az egyház számára. Nem csak kívülről érték erőteljes fenyegetések a keresztyén egyházat, hanem belülről is. Az újszövetségi levelek legtöbb esetben tévtanítások ellen szólalnak fel. Pál, János, Péter, Jakab, Júdás mind rámutatnak egy-egy tévtanításra, bűnre, amivel a gyülekezetek szembesültek, sőt esetenként el is fogadták egyik-másik tévtanítást. A pogány szerzők közül sokan kigúnyolták a keresztyéneket (pl. Tacitus, Plinius, Marcus Aurelius, Celsus). Támadták a keresztyén hit alapjait: a Szentírás megbízhatóságát, a csodák valóságát, Krisztus testtélételét, feltámadását, a pokol tanát. Gyakran megvádolták a keresztyéneket erkölcstelen életvitellel, államellenes tevékenységgel. Éppen ezért az apologéták az értelmiségnek írtak azzal a céllal, hogy megmutassák a keresztyén hit igazi arcát. Ilyen apologéta volt Minucius Felix, Tertullianus és Justinus Martyr, aki – miként a neve is mutatja – vértanúságot szenvedett. Előbb Platón filozófiájának híve volt, de aztán úgy vélte, hogy a keresztyén hit a legjobb filozófia.

A második században három területen is harcba kellett szállni.[7] A gnosztikusok azt állították, hogy új, titkos kijelentésekkel rendelkeznek, amelyek eddig el voltak rejtve, sőt most is csak a kiváltságosaknak adattak meg. Sok különböző irányzat alakult ki a gnoszticizmuson belül, hiszen a „titkos tudás" nem ellenőrizhető, és így nem is támadható. Korán felismerték, hogy amit tanítanak, az nem egyezik a Szentírással. Egyik irányzat az aszkézist hirdette, mondván, hogy a test a lélek börtöne, a másik irányzat éppen ellenkezőleg a szabadosságot, erkölcstelenséget hirdette. Mivel úgy gondolták, hogy a világ úgysem képes arra, hogy az isteni szikrát kioltsa bennük, azt hirdették, hogy a fizikai cselekedetek közömbösek.

A keresztyén gnózisban (többen próbálták ugyanis ezt a filozófiát ötvözni a keresztyénséggel) Isten és ember között Krisztus a közvetítő, aki emberi alakot öltött, de nem volt valóságos ember, nem vállalta az emberi szenvedést és nem halt meg.[8] Többek szerint Az Apostolok Cselekedetei 8. fejezetében szereplő Simon mágus egyfajta gnosztikus volt. Már a keresztyén egyházatyáknál is (Justinus, Irenaeus, Tertullianus) olvasunk a „Simon-féle gnózisról". Irenaeus több érvet is felhozott a gnoszticizmus ellen. Különböző gnosztikus rendszereket mutatott be, ezekkel is rámutatva hiedelmeik nevetséges voltára. Azzal érvelt, hogy ha az apostoloknak volt átadni való különleges tanításuk, akkor azt az általuk alapított egyháznak át is adták volna. Elsők között foglalta össze azt a tételt, hogy az Ószövetség és az Újszövetség egységes.

A gnoszticizmussal szemben Pantainosz és az őt követő Alexandriai Kelemen[9] is hatásosan lépett fel. Egyiptomban igen népszerű volt ez a fajta gondolkodás az ortodox keresztyénséggel szemben, amely nem adott magyarázatot a felvetődő kérdésekre, egyszerűen csak – hitt. Kelemen azt igyekezett bebizonyítani, hogy a keresztyénség akár filozófiai kérdésekkel is vizsgálható és védhető, ésszerű vallás. Az értelem számára is elfogadható ortodoxiát akart kialakítani.

Egy másik erős támadás, amely belülről támadt az egyházban Marcion nevéhez fűződik. Visszautasította az Ószövetséget, mert szerinte az ószövetségi Isten csak igazságos, míg az Újszövetség Istene kegyelmes. A zsidók Istene – úgymond – nem volt következetes. Megtiltotta a képmások készítését, mégis arra szólította fel Mózest, hogy készítsen rézkígyót. Mindentudó sem volt, hiszen meg kellett kérdez-

5. Tony Lane: A keresztyén gondolkodás rövid története 14.o. (Harmat – Kálvin, Budapest 2001)

6. Tony Lane: A keresztyén gondolkodás rövid története 14.o. (Harmat – Kálvin, Budapest 2001)

7. Jos Colijn: Egyetemes egyháztörténet 29.o. (Iránytű 2001)

8. Ezt nevezik doketizmusnak.

9. Kelemen nem Alexandriában született, életének csak egy-két évtizedét töltötte ebben a városban.

nie Ádámtól, hogy hol van, és leszállt Sodomába és Gomorába, hogy megtudja, mi folyik ott.[10] Marcion csak ellentétet látott az Ó- és Újszövetség között, kontinuitásról szó sem lehetett. A testi feltámadást is elképzelhetetlennek tartotta, és tagadta Krisztus istenségét. Nagy ellenfele Tertullianus volt, az első latinul író, jelentős egyházatya, aki bővebben foglalkozott a Szentháromságról szóló tanítással, aki a Biblia alapján először állította egymás mellé és védelmezte Isten egységét és háromságát. Megalkotta azokat a fogalmakat, amelyekkel később meghatározták a Szentháromság és a megtestesülés tanát.

Marcion nevéhez fűződik – negatív módon – az Újszövetség kanonizálása, hiszen az újszövetségi könyvek legkorábbi jegyzékét ő állította össze 140 körül Rómában. Korábban egy-egy helyi gyülekezet döntötte el, hogy liturgikus felolvasásra elismer, vagy nem ismer el egy-egy levelet.[11] Marcion kivetette azokat a részeket, amelyeket szerinte megfertőzött a judaizmus szelleme. Csak Lukács evangéliumát fogadta el, mivel Lukács nem volt zsidó, nyilván abban van a legkevesebb zsidó elem) és Pál tíz levelét.[12] A maga által átírt Lukács evangéliumából kihagyott minden utalást Jézus zsidó származására[13] és *„mindent elutasított, aminek a zsidókhoz köze lehetett."*[14](Az újszövetségi szövegváltoztatásnak inkább tanbeli oka, mintsem szövegkritikai indíttatása volt."[15])

Marciont 144-ben kiközösítették. Hamarosan összeállt az újszövetségi kánon, amelyet azután egységesen elfogadtak.

A harmadik terület, ahol harcolt az egyház, a montanizmus volt. Mivel egyfajta „ébredési" mozgalomként indult, az egyház eleinte tanácstalan volt, mitévő is legyen?! Ireneus ellenezte a mozgalom alapos megfontolás nélkül való elítélését. Tertullianus szimpatizált a montanizmussal[16], amelyben nem annyira a prófétálás ajándéka és a vég feszült várása, hanem a szigorú erkölcsi felfogás nyerte meg tetszését. Montanus presbiter volt Kis-Ázsiában. Tanításainak célja egyértelműen az volt, hogy az egész egyház figyelmét Krisztus visszajövetelére irányítsa. Magáról azt állította, hogy ő a Szentlélek küldötte, a Parakletos, a „másik Pártfogó", akit Jézus megígért. Nyelveken is szólt és saját szavát az utolsó és végleges kijelentésnek, a végleges „kánonnak" tekintette. A mozgalom újdonsága volt, hogy a hierarchiába bevonták a nőket is.[17] Mindez megoszlást idézett elő az egyházban, amely végül egységesen szembefordult a montanizmussal.

A második század a hit alapjainak lefektetését is magával hozta. Az üldöztetés következménye az egyház növekedése volt, a tanbeli támadásoké, az egyház által elfogadott tanok meghatározása, finomhangolása. Sokak szerint az Apostoli Hitvallás mai formája a IV. vagy V. századra állt össze, ám elődje, a „Régi Római Hitvallás" már valószínűleg a II. század végére használatban volt. Szükség is volt rá, hiszen tévtanokkal szemben mindig fontos a tanítás precíz megfogalmazása, konkrét meghatározása.

3. *A második század rövid kronológiája*

112 • Az ifjabb Plinius levele Traianushoz Bithyniából a keresztyének felől.
135 • Hadrianus rendelete alapján a zsidókat kitiltották Júdeából és Jeruzsálemből. A keresztyéneknek is üldöztetésben volt részük, mint potenciális árulóknak.
135 körül • A gnoszticizmus virágkora.
140-170 • Az apologéták kora.
144 • Marcion kizárása az egyházból.
150 – 200 • Az apostoli hitvallás keletkezése (legalábbis annak kezdeti formája, amely az évek során újabb pontokkal bővült).
156-157 • Montanus fellépése.
160 • Tertullianus születése (mh. 220) (az első, latin nyelven író egyházatya).
160-200 • Az ősegyház korának vége, az ókatolikus egyház kezdete.
165 • Justinus vértanú halála
184 • Origenes születése (mh. 254)

10. Henry Chadwick: A korai egyház 35.o. (Osiris Kiadó, Budapest 2003)
11. Vanyó László: Bevezetés az Ókeresztény kor dogmatörténetébe.72.o. (Szent István Társulat, Budapest 2009)
12. F.F. Bruce: Az Újszövetség megbízhatósága 22.o. (Evangéliumi Kiadó 1993)
13. Bruce M. Metzger: Az Újszövetség szövege 299.o. (Harmat, Budapest 2008)
14. D.A. Carson, Douglas J. Moo: Bevezetés az Újszövetségbe 159.o. (KIA, Budapest 2007)
15. Bruce M. Metzger: Az Újszövetség szövege 233.o. (Harmat, Budapest 2008)
16. „Csak a jóval későbbi hagyomány szól arról, hogy Tertullianus elhagyta volna a katolikus egyházat, és más közösséget alapított, vagy oda belépett volna." Tony Lane: A keresztyén gondolkodás rövid története 18.o.
17. Vanyó László: Az ókeresztény egyház irodalma I. 73.o. (Jel Kiadó, Budapest 2007)

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI
Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643
Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 10:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST
Kapcsolat:
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-20-5467154
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FO

DEBRECEN
Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147
Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY
Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471
Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 11:00 – IT, 16:00 – IT

MISKOLC
Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558
Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
péntek: 17:00– IB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ
Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
péntek: 18:30 – FB
vas.: 10:00 – GYA, 11:00 – IT, 12:30 – IB

BEREGSZÁSZ
Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnyickij 52.
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA,GÁT
Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE
Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

UNGVÁR
Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
vasárnap: 15:00 – IT

ZÁPSZONY
Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vas.: 9:00 – IT, 12:00 – GYA, 17:00 – IB

Rövidítések

FA – férfialkalom
FB – felnőtt bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés
GYA - gyerekalkalom
IB – ifjúsági bibliaóra
IT – istentisztelet
RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

ERDÉLY

BRASSÓ
Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550
Alkalmak
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA
Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053
Alkalmak
kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY
Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY
Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053
Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR
Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: 0364-109-567
Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
csütörtök: 19:00 – RA
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY
Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: 0265-267-166
Alkalmak
kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PARAJD
Kapcsolat: Pál Tamás
tel: 0754-491-285
Alkalmak
szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY
Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260
Alkalmak
péntek: 11:00 – FB

RAVA
Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793
Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY
Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZAMOSÚJVÁR
Kapcsolat: Szász Attila
tel: 0364-109-567
Alkalmak
vas.: 15:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY
Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566
Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA
Kapcsolat:
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684
Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN
Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – FB

A LEGNAGYOBB MŰVÉSZET

A legfőbb művészet, tudod mi?
Derűs szívvel megöregedni!
Tenni vágynál, s tétlen maradni,
igazad van, mégis hallgatni.
Soha nem lenni reményvesztett.
Csendben hordozni a keresztet:
Irigység nélkül nézni másra,
ki útját tetterősen járja.

Kezed letenni az öledbe,
s hagyni, hogy gondod más viselje.
Hol segítni tudtál régen,
bevallani alázattal, szépen,
hogy arra most már nincs erőd,
nem vagy olyan, mint azelőtt.
Így járni csendesen, vidáman
Istentől rádrakott igádban.

Mi adhat ilyen békét nékünk?
Ha abban a szent hitben élünk,
hogy a teher, mit vinnünk kell,
örök hazánkba készít el.
Ez csak a végső simítás
a régi szíven, semmi más.
Eloldja köteleinket,
ha e világ fogvatart minket.

Teljesen ezt a művészetet
megtanulni nehezen lehet.
Ára öregen is sok küzdelem,
hogy a szívünk csendes legyen,
s készek legyünk beismerni:
Önmagamban nem vagyok semmi!

S akkor lelkünk kegyelmes Atyja
nekünk a legszebb munkát tartogatja:
Ha kezed gyenge más munkára,
összekulcsolhatod imára.
Áldást kérhetsz szeretteidre,
körülötted nagyra, kicsinyre.
S ha ezt a munkát is elvégzed
és az utolsó óra közeleg,
hangját hallod égi hívásnak:
„Enyém vagy! Jöjj! El nem bocsátlak!”

(Túrmezei Erzsébet fordítása)